

Spørg

Filosofikum for det, i hvilket
det flydende og det faste kolliderer

Thomas Heide

Til menneskeheden. I dig.

Spørg

Filosofikum for det, i hvilket
det flydende og det faste kolliderer

Hvordan kommunikerer mennesker, der har boet forskellige steder i universet så fjernt fra hinanden, at der ikke har været kontakt imellem dem i umindelige tider og så længe, at deres fælles oprindelse er udvisket fra deres erindringer, når de ved et tilfælde mødes?

Thomas Heide

Spørg

Alle rettigheder reserveret

© Thomas Heide, 2016

Indhold

Retten (menneskeretten)	11
Universets pædagogik	15
Bemærkning vedrørende grundlaget for den menneskelige erkendelse	17
Sprogets pædagogik.....	19
Den nye filosofiske metode	26
Ligningen for forandringserfaring (3).....	30
Virtuelle totaliteter (1. del)	38
Sproget som virtuel totalitet.....	41
Virtuelle totaliteter (2. del)	45
Den første filosof.....	48
Sprogmasteren	52
Sprogmasterne	55
Universets pædagogik.....	78
Ingenting. Noget. Alting	83
Ingenting.....	85
Sproget	97
Fysikken	111
Bevidsthed	123
Uendelighedens Mekanik	135
Forandring, væren og bevidsthed	149
Kan man kaste en bold?.....	151
Kan ingenting være noget?	157
Bevidstheden som tabu for sig selv.....	163

Efterskrift til historien	169
Menneskeheden som art	171
Menneskehedens historie	177
Efterskrift til historien.....	193
Udvidet læsevejledning	213
Foreningen af de to universer	215
Sprogets Arkæologi. Det første ord.	231
Lokalsamfundenes forandring til verdenssamfund	239
Jeg er Menneskeheden	255
De første ligningsudkast.....	283
Ligningen for forandringserfaring (2).....	285
Ligningen for forandringserfaring (1).....	287
Formen for det flydendes og det fastes kollision	289

Retten (menneskeretten)

Som den nødvendige konsekvens af absolut korrespondance (overensstemmelse) imellem menneskets erfaring af forandring og det virtuelle, der erfares som forandring, og under hensyntagen til det uigendrivelige bevis for muligheden for at opnå sand viden om dette, erklæres:

Retten (menneskeretten) er tildelingen af besvarelsens mulighed til den og enhver anden som den, der har evnen til at spørge ”hvad er forholdet imellem forandring og erfaring forstået som forholdet imellem et noget, der ikke er sig selv (forandring = ingenting), og et noget der er sig selv (erfaring = alting)”, således at denne ret altid tilgodeses som grundlaget for og det første i samfundenes lovgivningspraksis. At blive tildelt retten til at stille og muligheden for at besvare spørgsmålet ”hvad er jeg” i denne forstand forener mennesket med menneskeheden i det eneste, som med sikkerhed kan siges at være det fælles menneskelige: Forandringserfaring. Det samfund, der følger en sådan praksis i sin lovgivning og håndhæver denne, er et samfund, som lever op til den forpligtigelse, der følger med ansvaret for ordningen af menneskelivet.

Universets pædagogik

Bemærkning vedrørende grundlaget for den menneskelige erkendelse

For at kunne være et system må det (systemet) være en totalitet; komplet. Deraf følger, at det for ethvert muligt system med nødvendighed må gælde at:

- Systemets status som genstand for observation forudsætter systemets sammenbrud.
- Systemet bryder sammen, når det observeres.
- Intet system lader sig observere.

Eller at:

- Observation forudsætter ubestemthed.
- Ubestemthed er observation.

Eftersom ethvert muligt system, for at kunne være et system, i sig har indlejret observationen af sig selv som sin betingelse, bortfalder systemet som sin egen konsekvens. Det er denne bortfalden, der i det følgende, som en hverdagsabstraktion af kvantemekanikkens begreb om ubestemthed¹, refereres til som ”forandringserfaring”.

I ”Universets pædagogik” betyder ”ubestemthed i hverdagen”, at observationen (observatøren er forsøgsopstillingen) af universet påvirker universet på en sådan måde, at resultatet af observationen ikke er identisk med det observerede. Resultatet af observationen karakteriseres som et ingenting (fraværet af universet som det observerede og, i kraft af observationen, sammenbrudte system), der udtrykker sin komplementære relation til universet som erfaringen af forandring.

¹ Det gælder for visse objekter på (sub)atomart niveau, at de har flere mulige tilstande, og at disse er ubestemte, indtil objekterne observeres. Objekternes tilstand i observationen afgøres af den valgte forsøgsopstilling. Objekternes ubestemthed har som konsekvens, at summen af deres egenskaber kun lader sig måle af gensidigt udelukkende forsøgsopstillinger. Objekternes mulige tilstande (deres samlede sæt af egenskaber) kan altså ikke alle kendes samtidigt og er således komplementære. Ubestemthed er ifølge kvantemekanikken et mikroskopisk fænomen, der ikke kan observeres i hverdagen.

Sprogets pædagogik

Sproget er det naturlige

Til alle menneskets aktiviteter knytter sig sprog. Fra vugge til grav følges vi af sprog og forfølger andre og andet med vores sprog. Et menneskeliv uden sprog er utænkeligt for de fleste, selv de døve og de stumme tilstræber det sproglige, og vi hvisker ord i ørerne på vores elskede, længe efter deres hjerner er gået i stå, og de egentlig er reduceret til de maskiner, der holder dem i live. Vi taler til de ufødte i de vordende mødres maver og til mindesmærkerne over vores forfædre. Intet menneskeliv kan leves uden om sproget, og om intet menneskeliv kan det siges, at det ikke levedes i sproget.

Mennesket lærer at gå, at bruge hænderne, at indtage føde, at orientere sig, finde ledige pladser i flokken og beskyttelse hos den stærkeste, at sky fare og opsøge det, som er godt. Alt dette er naturligt og hører til den naturs orden, som også gælder for andre dyr, for planter, ja, for alt organisk. Det artslige, kunne man kalde det, er det, som er overlevelses-betingelsen og mindstekravet for, at et lille menneske kan vokse sig stort og forplante sig til nye generationer, som så igen kan give deres viden om det basale videre igennem demonstrationer og træning.

Der er gået så mange år, og så mange generationer har ladet sig skifte ud, at også sprogets overlevering er henfaldet til det naturlige og underkastet den orden, vi kalder naturen, og til hvilken det artslige er blevet knyttet. Det falder os slet ikke ind at spørge til sprogets oprindelse eller dets egenart, for vi ved jo fra os selv og kan se hos andre, at ligesom barnet lærer at gå og gribe, så lærer det også at tale, først spinkelt og stavrende, siden hen som et sprudlende vandfald af ord og udsagn og pudsige ytringer. Alt sammen i tråd med al den anden udvikling, barnet gennemløber, og næsten hver gang perfekt synkroniseret med denne.

Man skubbes ind i sproget for at kunne træde ud i sproget som sprog

Når så det lille menneske, der med sin pegen og spørgen og sine undersøgelser af sprogets rækkevidde har overlevet tungens knuder og bevidsthedens ormehuller, grænseløse vidder og tomme rum uden vægge, gulv og loft og fundet leje i sin

kommunikeren og opnået de andre menneskers anerkendelse, vokser det ind i sproget. Hvor sproget, naturligheden i tilhørsforholdet til mennesket endnu uantastet, for barnet er noget udenforstående, det først skubbes ind i og fyldes af, er sproget for den tilvoksende et noget, man går ud i med sig selv, opfyldt, som man allerede er, af det samme. Dette er bevægelsen i menneskets forhold til sproget og omvendt: For spædbarnet er sproget et udvortes, der nødes og giver kærlighedsbonus for den, der labber det i sig og svarer tilbage, for den voksne et indvortes, som har fyldt ånden ud og op og med ånden hele verden.

Det er således sådan, at for den, der som barn har lært, at enhver social omgang og gevinst altid, før eller siden, i et eller andet omfang er betinget af sprogmestring, og som voksen har erfaret det samme i hele livets bredde og dybde, for den bliver menneskelivet til et sprogliv i et sprogunivers, hvor sprogbrugeren er centrum i et uendeligt, mangedimensionelt perspektiv, hvis form og indhold udgår fra sprogbrugeren selv.

Menneskeligheden er i sproget

Derfor nøder moderen og faderen deres børn med sproget. For forældrene er barnets menneskelighed betinget af dets sproglighed. Efter generationers overlevering synes det menneskelige at være det sproglige, og det menneskelige, som ikke kan beskrives, beskrives som sådan af sproget. Uden sproget er sproguniverset ikke tilgængeligt, og uden sproguniverset kan afkommet slet ikke blive til menneskebarn.

For det moderne menneske er det blevet slet og ret umuligt at forestille sig, at sproget ikke tilhører mennesket. Der findes ikke det i verden, som ikke kan få tilskrevet et ord eller en sætning og oversættes til ethvert andet sprog, og der findes ikke det ord eller den sætning, som ikke kan finde plads i sproget og tilsvarende genstand, det være sig konkret eller abstrakt. At tale, og for ganske mange også at skrive og læse, ligger i tråd med den almindelige opdragelse, og ingen finder vel mere på, i det daglige, at spørge til sproget, som var det noget andet eller noget fremmed for mennesket nu, hvor det endeligt har fundet sit leje i menneskets ånd som tanke og i menneskets krop som motorik og vision.

Det førmenneskelige

Hvis sproget er noget artsspecifikt, altså en særlig egenskab, der knytter sig til mennesket, og som alene kan have mennesket som sin vært, må sproget have en oprindelse i noget førmenneskeligt, som så, i kraft af en sprogforberedende aktivitet, er blevet menneskeligt – i sproglig forstand. På et eller andet tidspunkt er der altså, jævnfør en sådan teori, noget førmenneskeligt, der er begyndt at fremsige talelignende lyde, hvis værdier har været så præcise i deres genstandskorrespondance, at det for andre, samtidige førmenneskelige, har været meningsfuldt at lære sig at anvende og udbygge disse lyde til et egentligt vokabularium, med menneskeslægten til følge.

Såfremt man i almindelighed er tilhænger af evolutionsteorien, synes ovenstående vel, analysens korthed undskyldt, at pege på sprogets mest sandsynlige oprindelse. Den, der kan kommunikere (abstrahere) præcist, er den mest effektive, alle andre mangler denne måtte have til trods, og har således de bedste chancer for at overleve, hvorfor abstrakt kommunikativ potens, genetik og fysik kan udvikles og gøres til et og samme: Sproget som et femte lem, der, ligesom alt andet ved mennesket, er et udtryk for evolution.

Religionen og videnskaben har delt patentet imellem sig

Dette, det sprogbrugende menneske, er søgt patenteret i de kristnes bibel i Johannevangeliet, hvor ”ordets” (guds) tilsynkomst som det første betinger, at Jesus overhovedet kan sprede guds ”ord” (menneskeliggørelsen af det førmenneskelige), altså bruge genstanden (gud/ordet) til at kommunikere præcist om genstanden (gud/ordet). Det sprogbrugende menneske er ligeledes søgt patenteret af videnskaben (ingen nævnt, ingen glemt), hvis resultater forudsætter korrespondance med et sprogligt udtryk, der på en gang er præcist og globalt, altså gyldigt for alle (menneskeliggørelsen af det førmenneskelige). Skal arten være art, må ingen lades tilbage, hvorfor sproget identificeres 1:1 med den videnskabelige måling som sandheden (fornuften som det guddommelige).

Kun i kraft af sit sprog kan mennesket siges at være komplet i et komplet univers, hvad enten det er i troen, som positivist, instrumentalist eller kritisk rationalist. Sproget er den trylledrik, der løfter bevidstheden ud af sit instinktive mørke og ind i en verden, hvis genstande alene har til formål at lade sig underlægge og anvende

af det sprogbrugende menneske som sproglige genstande. At have sprog er at være hersker over dyr og ting.

For såvel evolutionsteoretikeren som for den religiøse og videnskabspersonen mulighedsbetingelser ordet det menneskelige. Mennesket bliver først til som menneske i formen sprogbruger. Aben kan ikke tale. Aben kan ikke tro. Aben kan ikke oversætte måleresultater til alment tilgængelige og almengyldige udsagn.

At antyde, at man som nedarvet sprogbruger kan gøre sig en gyldig forestilling om et liv uden sprog i førmenneskelig forstand, altså som dyr, er arrogance. Ikke desto mindre er det netop en sådan forestilling – andet end forestilling kan det aldrig blive – der er nødvendig for at tilvejebringe en grundlæggende forståelse for sproget, for er der ikke anden forskel imellem det førmenneskelige og det menneskelige end sproget, da er sproget hele menneskets univers.

Hvori består så forskellen imellem mennesket, der jo som sprogbruger eksisterer som sprogbruger, og som sådan kan orientere sig i sprogets univers, og dyret?

Descartes havde ret med hensyn til dyrene: De tænker ikke, altså er de ikke

Dyret findes ikke for sig selv. Dyret har ikke eksistens. Det ved ikke, at det er. For dyret findes rummet og tiden ikke. Der findes ikke afstande, og dyret kan ikke identificere sig selv som et relativt til nogen anden position. Der er hverken center eller margin i dyrets verden, for denne verden er der ikke.

Hvorledes skulle falke kunne vide, at dens bytte er hundrede meter nede, at der er tale om en gnaver, at vindforhold og flyvetekniske komplikationer på grund af to knækkede fjer i den ene vinge betyder en særlig serie af justeringer, og at alle disse variable var indtænkt som mulige værdier i blommen i det æg, fra hvilket netop denne falk, der, uvidende om det kommende øjeblik rutschebanedyk, i sin tid blev klækket med det ene formål at blive alt dette? For falke har falke ingen eksistens, og som en følge af dette har det univers, der er falke, heller ingen eksistens.

Dyrene er ikke. Hvis de var, ville de, totalitetens fundamentale ubevægelighed ignorere, snuble over sig selv og hinanden, fordi de ville vandre og løbe og flyve i verden uden navigation. For den sprogløse kan intet identificeres, nummereres,

indordnes, sidestilles eller forkortes. Alle ting og alle væsener fremstår hele og afsluttede, enhver del færdig og absolut, således at det relatives princip bortfalder til fordel for et tilstedeværelsens princip, hvis virkning er den simple, at den fratager sine aktører muligheden for at organisere sekventielt-kausale handlingsforløb. Det, vi oplever som forandring, er for dyrene mejslet i sten. I et sprogløst univers vil enhver intention opløses i tilfældighed forstået som ”sammehed”, altså dette at ingen begivenhed kan udskilles fra nogen anden, fordi enhver begivenheds hårde skal er i forgrunden som hele begivenheden. Erfaringen er endimensionel og uden dybde, og forudsigelighedens præmis, den sproglige udsigelse af konsekvensen og en sådan udsigelses premature retrospektivitetspotentiale, opløst. Totalitetens fundamentale ubevægelighed er dyrenes værensform, eller uværensform.

Er det førmenneskelige et fabeldyr for sproget eller Schrödingers kat?

Forskellen imellem dyr og mennesker er altså, at dyrene udelukkende findes, fordi der findes et sprogbrug, i hvilket dyrene findes, og at menneskene er dette sprogbrug. Det er på den mest bekymrende vis menneskesproget, der betinger dyrene, og således kan der sættes et ganske alvorligt spørgsmålstejn ved menneskets egen status. Skulle dette være sandt, at det er sproget, der motiverer erfaringsmuligheden, hvorledes skulle det så, evolutionsteoretisk, have kunnet lade sig gøre at tilstedebringe det førmenneskelige, hvis ikke ved noget sprogligt.

Ingen evolutionær proces kan blive til tale i det førmenneskelige tilfælde. For det førmenneskelige såvel som for alt andet umælende gælder, at sproget er forudsætningen, ikke følgevirkningen. Sproget kan ikke skabes, fordi selve skabelsen af sproget forudsætter sproget. I den kristne bibels Johannesevangelium lanceres logikken med følgende råb: ”Han som kommer efter mig, har været der forud for mig, for han var til før mig”. Der er tale om gud, men evangeliet indledes med påstanden om, at ordet var i begyndelsen, og at ordet var gud, og evangeliet er som sådan alle religioners fælles bolværk imod sproget som den omnipotens, den troende tilskriver det guddommelige. Hvis gud fjernes af Johannes’ råb, står det tilbage, som antydes af det umælende dyrs uværen i et fastfrosset absolut, nemlig at noget, i form af sproget, skal gå forud for dyret, for at dyret kan få sprog. Dyret har ingen eksistens, andet end i sproget. Det er på sin vis som med Schrödingers kat. Først når sproget åbner sig, finder vi ud af, om dyret er der og i hvilken tilstand.

Hvis den umælende værenserfaring er betinget af sproget som tilstedeværen, så kan sproget ikke have sin oprindelse som noget tilfældigt fremvokset i en ligeså tilfældig art, den art mennesket nu, som sprogbruger, refererer til som det førmen-neskelige. I så fald er sproget ikke en evolutionshistorisk virkning, men en konstant uden for tid og rum, igennem hvilken universet bliver til som tid og rum for sig selv som selvrefererende selvanvendelse, som sprogbruger.

Sproget er som sådan et endeligt (sproget som begrebslig grænse) uendeligt, der erfarer sig selv igennem sig selv og følgelig manifesterer sig som sådan, som erfaringen af sprog. Heraf erfaringen af forandring, for til forskel fra dyret, som ikke indgår i nogen form for forholdsmæssighed, erfarer sprogbrugeren sproget som et forhold imellem sproget som et subjektivt centrum og sproget som et objektivt, periferisk hele (det endeligt uendelige), som afstandsbetingsende og bevægelses-motiverende.

Sprogbrug er forandringserfaring

Om det sprogbrugende menneske kan det derfor siges, at det er dette, forandrings-erfaring, og om forandringserfaring kan det endvidere siges, at det ikke er noget, der kan læres, som man lærer en hund kunster, men at det er en funktion af sprogbrug som den nødvendige betingelse for universets eksistens, for eksistens i det hele taget. Sproget kan ikke være en funktion af det førmenneskelige. Det førmen-neskelige må med nødvendighed være en funktion af sproget.

Mennesket bilder sig ind, at det evolutionære princip er et gyldigt princip, eller at det guddommelige princip gælder, eller at videnskaberne før eller siden, på alky-mistisk vis, finder den verdensflint, fra hvilken alle gnisters moder springer. Hvis ikke i historien, hvis ikke i almagten, hvis ikke i den perfekte fysik, i hvad skulle mennesket så spejle sig og finde sig selv?

Det virtuelle og det konkrete har ingen gensidig grænse

Om sproget kan det med rette siges, at det er virtuelt. Lader det virtuelle sig forbinde til det konkrete? Kan det virtuelle reduceres til kroppen som fysik? Hvis kroppen var fysik, i det newtonske univers' forstand, ville sproget ikke kunne anvendes. Der er ingen overgang fra det virtuelle til tingene og omvendt, der er

ingen forbindelsesmulighed. Dette er kroppens sandhed. Det, som taler, har samme status som sit sprog. Det er virtuelt.

Den næste store opdagelsesrejse

Glem Mars. Glem Cern. Den næste store rejse er ikke rejsen ud i universet eller ind i det, men rejsen ud af sproget. Det er, hvad sproget, der jo i al sin pudsige omnipotens ikke selv kan sige noget, prøver at fortælle mennesket: ”I er blevet til som sprog. Opløses I, får bæveren eller papegøjen eller rumvæsenet eller solsikkeblomsterne eller kuglefisken sprog, for sproget er og kan kun være igennem sig selv som anvendt sprog. Det sprog, der ikke bruges, findes ikke, og sproget findes. Men netop dette, at sproget er hele universet, mennesket inklusive, gør det muligt at tilsidesætte fysikken, matematikken og astronomien og undersøge universet som sprog. Alt hvad der behøves, og dette er vitterligt den eneste forudsætning, er at finde den vej ud af sproget, som vil give alle og ethvert menneske en og samme udsigt til sproget som universet, således at menneskeheden i sin helhed kan kigge på sig selv som universet, og ingen kan sige, at de ser noget andet end de andre. Kun derigennem kan menneskeheden blive et med sig selv og overleve sig selv som netop menneskehed”.

Sprogets pædagogik er for hele menneskeheden

Sproget er et tilbud om at træde ud af sproget og se sproget udefra. Sproget beviser, forbi enhver tvivl, at mennesket er universet, for sproget, som er det egentlige a priori (i begrebslig forstand), er uden kausalitet, rum og tid og således betingelsen for netop disse som forandringserfaring (hvis disse var, ville disse, til forskel fra sprog, udelukke sig selv). Heri ligger fællesskabet gemt, i vores unisone udtræden af forestillingen om mennesket som noget andet end det førmenneskelige. Det er den store opdagelsesrejse, der venter menneskeheden. Det er sprogets pædagogik.

Den nye filosofiske metode

Verdenssandheden henligger i fuldstændigt mørke

Om det videnskabelige og filosofien siges det, at kun det, som er videnskabeligt og filosofisk i den etablerede videnskab og den satte filosofis perspektiv, er videnskab og filosofi.

Der er altså intet at gøre for den, der kalder sig selv videnskabsperson eller filosof, og som ikke indordner sig under etablerementet eller, som det kaldes, akademiet, altså et formodet selvforstærkende og selvcertificerende system af reaktionære konservativer.

Eftersom det af filosofien selv og videnskaben (anskuet i ovenstående perspektiv; som et gammelfolksnetværk) er blevet belyst, hvori vanskelighederne forbundet med det egentlige gennembrud består, lader det sig ikke betvivle, at sådanne gennembrud er sjældne og i al almindelighed synes at udeblive; ikke mindst fordi den optik, der skulle observere, har kalibreret sig selv til alene at kunne se sig selv; alt andet end spejlbilledet henligger i fuldstændigt mørke.

Værensaktualitetens princip gælder for ethvert nyfødt barn

Vel kan der ske milde forskydninger inden for specifikke grene af tænkningen, ligesom partikelfysikken altid drukner i nye fordelinger og korrespondenter, men det allermest grundlæggende, altså at verden findes, det rækker hverken filosoferne eller videnskabsfolkene ved. Dertil er der for meget på spil, for mange historier og for mange penge og for store installationer; for alle disse italesættelser, investeringer og projekteringer gælder, at de er motiveret af forholdet imellem den menneskelige forestilling om verden (matematikens logik) og denne verden som matematikkens mulighed, som noget andet end matematik: Konkretiseringen.

Man må derfor spørge, om filosofien og videnskaben overhovedet, selv i den mest overførte fortolkning, betaler sig, altså om der er et rimeligt forhold imellem teksterne som selviscenesættelse og de påståede resultater, teksterne ifølge sig selv skulle repræsentere. Eller sagt diplomatisk: Med alt dette sat på spil, er det så rimeligt, at verden er den samme som for 10.000 år siden, ja, for 100.000 år siden?

Det fundamentale vejledende princip om værensaktualiteten er vel fortsat allestedsnærværende og påtrængende over for hver eneste nyfødte med uimodståelig kraft.

Sproget efterlader sig selv i sit eget spor og så videre

Hvis fremskridtet defineres som teknologificering, og det vil være fremskridtets definition af sig selv som fremskridt i det teknologificerede, må teknologiens fremskridt adskilles fra mit fremskridt som menneske i forhold til mine forfædres forfædre og disses ditto, og der ser man historiens betydning ubetydeliggjort, for skiller jeg mig fra teknologien, og skiller jeg mig af med det modernes ham, der af socialitetens teknologi (psykologernes algebra) er blevet optalt som det identitetsindlejrende i min forandringserfarende konstitution, så står jeg tilbage uden andet end min pind og min fisk og mine forfrosne tæer under stjernehimlen og undrer mig over netop dette som fortællingen om mig og mine.

Om bevidstheden kan det således siges, at den er historieløs og ikke har anden tilknytning til historiciteten end sprogets begrebsliggørelse af sig selv som kontinuumspotentiale og referencemotivator. Fortællingen om mig og mine er netop fortællingen forstået som noget fremadskridende, der hele tiden efterlader sig selv i sit eget spor som reference, og som i kraft af sprogets åbenhed altid i sig medtager tilbuddet om det næste ord, den næste artikulation, tidens mulighed og rummet som det billeddannende dybdeperspektiv.

Alt dette er uafhængigt af verdenstransformationen og efterlader, som det har efterladt, og som det vil efterlade, mennesket i fortællingen som sprog.

Hvad er da et æble, et kys, en regndråbe?

Enhver genstands kompleksitet er direkte proportional med kompleksiteten i genstanden som kommunikativt medium; det sproglige udtryk, der er forudsætningen for genstanden forstået som noget mangfoldigt, som tilstedeværensmulighed i enhver fortolkers bevidsthed.

Teknologien afkræver sproget et særligt system af selvhævdende koder, der for den udenforstående fremstår som intensificeret kompleksitet, men dette er blot kodens symbolske angreb på enhver udfordrer til denne kodes patent; forklar mig

venligst, hvad er et æble, eller et kys, eller en regndråbe, og vupti, nu er det dig, der taler i koder og komplekse algoritmer, for, som det vides, så lader intet sig forklare andet end sproget, når det om sig selv siger, at for enhver forklaring gælder, at det er en forklaring om sproget som netop denne forklaring.

Det er muligt at tale om verden, men det er umuligt at afgøre, hvorvidt talen er om verden eller blot om verden som tale. Denne uafgjorthed i kampen om patenterne og deres koder i slaget om verdensherredømmet, forstået som slaget om det domæne, for hvilket det gælder, at her kommunikerer færrest mulige med den størst mulige kompleksitet, er den uafgjorthed, der underminerer selvsamme patenteringslogik og kaster os tilbage i favnen på guderne, til tiderne og i rummene. Fra tindernes toppe kan menneskelivet måske nok regeres per stedfortrædende maskine og som en funktion af denne, stråmanden og dennes lakajer i de andres okkuperede bevidstheder, men afgrunden, for en sådan er der tale om, imellem verdensindretternes rationelt udbytteoptimerende (i alle dimensioner, utilitarismen effektiviseret i maksimal potens) ordrer og universets rodede flyderi (forandringen som erfaring) lader sig ikke fylde af drømmen om dette fyld. Intet gjaldende råb om denne eller hin opdagelse eller om netop en sådan tings saliggøring kan fravriste sprogets greb om alle og enhvers fælles rod; sprogets uduelighed som andet end fortælling om sproget som fortælling.

Filosofi er skønlitteratur og filosofien skønlitterær forfatter først og fremmest

Dette er den nye filosofiske metode.

Sproget kan ikke sige noget sandt om en verden i forandring, for en sådan verden er der ikke og lader sig følgelig hverken måle eller manipulere, ej heller indfange af sproget, der jo netop og af samme grund er det, hvis genstand er sig selv, sproget.

Det eneste, man med sikkerhed kan sige om enhver videnskabelig frembringelse, er, at der er nogen, der har koblet en genstand til deres sprog og således legitimeret udtalelsen i sig selv.

Ethvert præcist matematisk udsagn oscillerer fra udsagnets undfangelse; udsagnet er disse bølger, og frekvensen intensiveres i en direkte proportionalitet med afstanden imellem udsagnet og dets genstand; desto nærmere udsagnet kommer sig selv

som sandhed, desto voldsommere er svingningen, og netop som enheden, den absolute præcision, synes at være inden for rækkevidde i det åbenbarede form, må systemet give tabt i feedbackstormen og med det matematikken som andet end digterkunst.

Ergo: Du er lige så meget filosof og lige så meget videnskabsmand som ham eller hende. Filosofi og videnskab er skønlitteratur, og filosofien og videnskabsmanden skønlitterære forfattere først og fremmest.

Lad ikke nogen fortælle dig noget andet.

Du er forandringserfaringen og er, som sådan og på lige fod med enhver, blevet tildelt det ultimative privilegium, ingenting, således som det uigenkaldeligt bringes ind i sproget i det følgende.

Ingenting.

Ligningen for forandringserfaring (3)

Du er universet

Den, som prøver at forstå universet, har ikke forstået sig selv.

Spørgsmålet er ikke, hvad universet er, men hvordan det bliver til. I morgen.

Den eneste visdom, universet kan tilbyde, er sig selv i erkendelsens form.

Du skal ikke tro, du er noget særligt. Du er universet.

Universet kan ikke se sig selv udefra. Objektivitet er et falsum.

Der findes én sandhed. Sandheden er, at der ikke kan være noget. Det ville stå i vejen for sig selv.

Til hvad skulle alting kunne forandre sig?

Noget er erfaring.

Erfaring er erfaringen af alting. Alting skal være der, for at noget kan erfares som noget konkret.

Erfaring er erfaringen af forandring. Forudsætningen for erfaring er forandring. Det, som erfares, skal stå relativt til en anden erfaring for at kunne erfares.

Alting kan ikke forandre sig; til hvad skulle alting kunne forandre sig? Alting kan ikke stå relativt til sig selv.

Det, som forandrer sig, er der ikke; det er ingenting.

Erfaringen af noget er erfaringen af alting og erfaringen af ingenting, hvorfor det om erfaringen af forandring kan siges, at det er et noget, der ikke er sig selv.

Forandringserfaring

For forholdet imellem ingenting, noget og alting gælder, at alting er uforanderligt, at noget ikke kan udskilles fra alting, og at ingenting derfor er det eneste mulige udgangspunkt for erfaringen af forandring.

Altså: Forandring er et noget, som ikke er sig selv.

Jeg erfarer forandring. Derfor er jeg ikke.

At erfare forandring er at være forandring. Universet forandrer sig. Jeg er universet. Jeg forandrer mig.

Forandring, der erfarer sig selv, kaldes "forandringserfaring".

Jeg siger om mig selv og om min art, at vi er forandringserfaring.

Vi adskiller os fra den øvrige biologi derved, at vi erfarer forandring og således får relativitet; lokalitet, hastighed og moment i tid og rum forstået som forholdsmæssighed. Det er eksklusivt. Biologien er i almindelighed uden relativitet, som sten med stenagtige robotegenskaber af en slags.

Forandringserfaring er rumtid uden tyngdekraft.

Tyngdekraft er forestillingen om rumtid og står i modsætning til forandringserfaring som erkendelsesmulighed.

Den drømmende ved, at tyngdekraften er blændværk.

Oh, vi skal dø, ja. Men døden tilhører det forholdsmæssigt nødvendige. Forandringserfaringen er blivende og tilhører hverken mig eller andre som mig. Døden er mild. Uden relativt ingen erkendelse. Den, som er afdød, er forandring uden erfaring; den er de andres erfaring.

Det selvsagtes gentagelse

Dette siger sig selv og bør gentages: Alting kan ikke forandre sig.

Dette siger sig selv og bør gentages: Noget kan ikke udskilles fra alting.

Dette siger sig selv og bør gentages: Erfaringen af forandring er erfaringen af ingenting.

Forholdet imellem ingenting, noget og alting er universets pædagogik.

Forandring er ingenting.

Jeg erfarer forandring og ved, at jeg erfarer noget.

Min erfaring af mig selv som universet er erfaringen af ingenting som et noget.

Om det noget, der er ingenting, kan siges, at det er et ingenting, der ikke er sig selv.

Dette noget er et noget, der ikke er sig selv. Det er princippet for ingenting og ingentings princip: Det er ikke sig selv og kan således ikke siges at være der. Deraf: Ingenting.

Om et ingenting, der ikke er sig selv, kan siges, at det må have et sæt af egenskaber, hvis selvrealisering forudsætter stedfortrædere. Om sådanne egenskaber kan siges, at de på en gang betinger og udelukker hinanden som identitet.

Hvorledes kan ingenting være sig selv uden at være sig selv? Hvorledes kan noget overhovedet være sig selv uden at være sig selv?

Jeg er ingenting

Jeg ved, at min erfaring af forandring er erfaringen af ingenting. Dette er mit bevis. Menneskelivet er mit bevis. Jeg udleder af min erfaring af forandring, at der ikke er noget, og at dette fravær udtrykker sig som min erfaring af forandring.

Jeg er ingenting. Jeg er. Jeg. Dette noget er.

Om forholdet imellem forandring og erfaring kan det siges, at det er forholdet imellem forandring og soliditet.

Min tå støder ind i stolens ben. Jeg er virkelig. Jeg er. Stolens ben er virkeligt. Stolen er.

Det første gyldige udsagn bliver: Jeg er ingenting.

Det andet gyldige udsagn bliver: Jeg er noget.

Det tredje gyldige udsagn bliver: Noget forudsætter alting, hvilket igen udelukker forandring, hvorfor det også for alting må gælde, at det er et noget, der ikke er sig selv.

Om dette noget kan det siges, at det må udtrykke det, som ikke er det ingenting, der udtrykker sig som forandring.

Fiktionen som ligning

Der kan sættes lighedstegn imellem ingenting og forandring.

Ingenting = Forandring

For ingenting gælder, at det ikke er sig selv i sin betydning. Vi ved nu, at ingenting ikke skal forstås som en faktisk overensstemmelse med et sprogligt udsagn, men som vores aktuelle bevidsthedstilstand, som erfaringen af forandring.

For erfaringen af forandring gælder, at den forudsætter erfaring af et noget, som er et alting, der ikke kan være sig selv.

Der kan sættes ulighedstegn imellem alting og sandsynlighed.

Alting \neq Sandsynlighed

Der kan indledningsvis sættes lighedstegn imellem sandsynlighed og ingenting.

Sandsynlighed = Ingenting

For disse ligninger gælder, at de tilhører et system, der beskriver ingenting som et noget, der ikke er sig selv, og som lader sig erfare, som om det er et noget.

Det kan om forholdet imellem sandsynlighed og ingenting siges, at disse to tilstande er identiske, men også at de ikke kan være sig selv som sådan. Ingenting kan ikke være sandsynligheden for ingenting. Såfremt ingenting identificeres som disse to tilstande, altså ingenting og ingenting som sandsynlighed, må ingenting med nødvendighed udtrykke sig som noget andet end dette forhold.

Sandsynlighed \neq Ingenting

Ligningerne introducerer fire konstante:

- **Ingenting**
- **Forandring**
- **Sandsynlighed**
- **Alting**

For disse konstante gælder et indbyrdes forhold, kronologisk determineret af erfaringen af forandring:

Forandring = Ingenting \neq Sandsynlighed \neq Alting = Forandring

Dette udsiges som følger: Forandring er et noget, der ikke er der. Forandring er ingenting. Ingenting udtrykker sig som forandring, fordi ingenting ikke kan være sig selv. Ingenting kan ikke være sig selv, fordi ingenting er sandsynlighed. Hvis sandsynlighed er et ingenting, der ikke kan være sig selv, må det også for sandsynlighed gælde, at sandsynlighed, ligesom ingenting udtrykker sig som forandring, må have et udtryk, der ikke er sandsynlighed som ingenting. Det eneste, der ikke er sandsynlighed, er alting. Dette stemmer overens med erfaringen af forandring, som er erfaringen af et noget, der er sig selv, altså alting.

Af ingenting udspringer forandring og alting.

Forandring uden erfaring er ingenting.

Erfaringsmuligheden er altings tilstedeværelse.

Af dette lærer vi, at ingenting er forandringserfaring.

Ingenting er forandringserfaring. Når jeg siger: ”Ingenting er dette og hint”, mener jeg, at ingenting er identisk med min erfaring af forandring.

Denne ligning er ikke korrekt.

Det selvsagtes anden gentagelse

Dette siger sig selv og bør gentages: Alting kan ikke forandre sig.

Dette siger selv og bør gentages: Noget kan ikke udskilles fra alting.

Dette siger sig selv og bør gentages: Erfaringen af forandring er erfaringen af ingenting.

Universets pædagogik, første definition

Forholdet imellem ingenting, noget og alting er universets pædagogik.

Hvis ingenting er identisk med min erfaring af forandring, og erfaring af noget forudsætter tilstedeværelsen af alting, ophæver ligningen sig selv.

Det er blevet gentaget: Alting kan ikke forandre sig.

Alting er den eneste måde, hvorpå det statisk princip kan defineres. Jeg erfarer forandring. Alting er udeleligt. Ergo ingenting.

Om ingenting kan det siges, at det har to egenskaber, ingenting og ingenting som sandsynlighed, og at det for disse to egenskaber gælder, at de må finde et udtryk uden for sig selv: Forandringserfaring. Forandring er i overensstemmelse med ingentingsprincippet. Erfaringsmuligheden er i overensstemmelse med sandsynlighedsprincippet forstået som dettes negation, alting. Altingsprincippet er ikke i overensstemmelse med ingentingsprincippet, hvorfor ligningen for forandringserfaring (ingenting) kollapser, hvis alting indsættes på en eller flere af ligningens pladser.

Forandring forudsætter erfaring. Erfaring forudsætter alting. Alting er ikke kompatibelt med forandring. Ingenting udtrykker sig således gennem et forhold, hvis egenskaber i teorien er gensidigt udelukkende. I praksis er der ikke nogen modsætning imellem forandring og erfaring. Jeg, den levende og alle tiders bevidsthed (rum), erfarer forandringen, som om det er erfaringen af et alting, der forandrer sig.

Løsningen

Problemet løses som følger: På pladsen for alting indsættes variabelen X, således at konstanterne ingenting som forandring, ingenting som ingenting og ingenting som sandsynlighed bevares på bekostning af den umulige konstant, alting. Dette er ligningen for forandringserfaring i sin simpleste form:

$$\text{Forandring} = \text{Intenting} \neq \text{Sandsynlighed} \neq X = \text{Forandring}$$

Eller:

Intenting	\neq	Sandsynlighed
=		\neq
Forandring	=	X

At erfare forandring er observation af ubestemthed i hverdagen

Universet er det alting, for hvilket det gælder, at det bryder sammen under observation, således at totalitetens (altings) princip bliver ubestemthedens princip. Universets anden egenskab er den egenskab, jeg erfarer, altså forandringen som erfaring, og om denne egenskab kan det, jævnfør ligningen for forandringserfaring, siges, at den er det, der ikke kan observeres og således ikke er (kan være) universet. At erfare forandring er følgelig observation af ubestemthed i hverdagen.

Virtuel totalitet

Forudsætningen for forandring er erfaringen af et noget, der betinges af et alting. Hverken dette noget eller dets korresponderende alting kan være sig selv. Jeg kalder derfor variabelen på altings plads for en virtuel totalitet og hævder, at det for enhver værdi, der indsættes på altings plads, skal gælde, at det om denne værdi kan

siges, at den er en virtuel totalitet, der betinger erfaringen af forandring som erfaringen af et konkret noget, af alting.

Sandsynlighed er ikke noget; det er ingenting. Det virtuelle er et noget, der ikke er sig selv; det er ikke sandsynlighed. For en virtuel totalitet gælder, at den indsættes på den plads, der stilles til rådighed af sandsynlighed: Pladsen for alting. Således er virtuel totalitet ikke sandsynlighed, ej heller noget.

Forudsætningen, for at jeg kan erfare, er tilstedeværelsen af erfaringens genstand. En sådan genstand må være. Det, som er, tilhører altings domæne. Altings domæne er stasis. Deraf paradokset.

Hvis erfaring knytter sig til forandring, og disse to absolut gensidigt udelukkende egenskaber med nødvendighed må være én (forandringserfaring), hvis natur åbenbares og medieres af den menneskelige bevidsthed (herunder kroppen), hvad er da dette virtuelt totale, som på en gang stiller sig til rådighed for forandringen som dennes rum- og tidsligt relativiserende betingelse og undviger den samme betingelses implicite ufravigelige krav om masse, vægt og fylde?

Virtuelle totaliteter (1. del)

Erfaring er værensbekræftelsen

For det univers, der erfares som forandring, gælder, at det ikke er der; det er ingenting.

For enhver erfaring gælder, at den er erfaringen af noget; erfaring er værensbekræftelsen.

For ethvert noget gælder, at det ikke lader sig udskille fra sin negation og derfor er alting; det, som er alting, er uden bevægelse; dette er stasis.

For den, som erfarer forandring, gælder, at denne er forandring og at en sådan værensstatus forudsætter erfaring; forandring er et relativ til erfaring og vice versa.

Forandring er med nødvendighed forandringserfaring. Om det værende kan derfor med sikkerhed siges, at det, som er, er forandringserfaring.

Forandringserfaring er ingenting og kan kun gives status som væren i det tilfælde, hvor erfaring kan siges at være erfaringen af et alting.

Alting er det konkrete

Alting er det konkrete.

Det konkrete, som forandrer sig, er et virtuelt alting. Det virtuelle er ikke alting. Et virtuelt alting er en grænsesætning, for hvilken det gælder, at dettes grænse ikke lader sig identificere af det begrænsede, og at det for det begrænsede gælder, at det har karakteren uendelig i alle sine dimensioner, således at det begrænsede for sig selv fremstår som et alting.

I det uendelige er den mindst mulige afstand uendelig

Det uendelige som afgrænset; om det uendelige kan siges, at for det gælder, at her er den mindst mulige afstand uendelig. Der kan således ikke findes relationer i det uendelige, hvorved enhver tænkt position i et sådant uendeligt er de facto virtuel (en konkret position er ikke underkastet reglen om den mindst mulige afstand i uendelighed).

En virtuel totalitet er følgelig en uendelighed forstået som et tomt alting, hvis massiv defineres af forandringens krav om erfaringsmulighed, således at forandrings-erfaring kan realiseres som rumtid eller tilsvarende.

Selvrepræsentationsbetingelsen

Erfaringsmuligheden skal være til stede. Dette er forandringens ufravigelige førstekrav til sig selv som ingenting. Erfaringsmuligheden er det, som ikke er sandsynlighed. Heraf følger, at en virtuel totalitet altid må være repræsentativ for sig selv.

Enhver erfaring er erfaringen af den samlede erfaringsmulighed udkrystalliseret i det konkrete forandringsproces, således at det af enhver erfaring kan udledes, hvilken virtuel totalitet der specificerer netop denne forandringserfaring som verden og væren.

Den virtuelle totalitet er indlejret som symbolsk værdi i det konkrete.

Anskuelsen af det konkrete igennem det virtuelt totale som filter og optik afslører forandringserfaringen som forandring; som et noget, der ikke er sig selv; som ingenting.

Det virtuelle er altid ufravigeligt i sit selvrefererende ekspansionspotentiale og dets reduktive ditto.

Jeg er ikke, derfor er jeg

Min verden bliver til som en funktion af dette og hint, og dette og hint er altid til stede, uanset hvilken form min verden antager, ligesom jeg ved, at ethvert dette og hint, der indtræder som det funktionsgivende, er det samme som det andet dette og

hint, der formgav min verden. Deraf det begrænsede ubegrænsede. Der var aldrig et første dette og hint, og der kommer aldrig et sidste dette og hint. Dette og hint træder blot ind som forandringserfaring for at give erfaringen relation til forandringen. Det er ikke noget. Mit dette og hint er det upersonligt erfaringsgivende, som ikke vedrører mig.

Jeg er ikke. Derfor er jeg.

Den virtuelle totalitet siger: Du er mig. Jeg er ikke.

Ligningen for forandringserfaring siger: Forandringserfaring.

Alt, hvad der vedrører subjektet og objektet som gensidigt inkluderende eksklusive, ophæves af disse udsagn og med denne ophævelse alt, hvad der vedrører videnskab, filosofi, og religion (gudsforholdet, at stå i forhold til det guddommelige, det guddommelige som betinget af gudserfaringen; jeg er en funktion af gud, men at kalde mig selv for gud er at afmontere funktionen som gudsbetingende; det er forskellen, forandringserfaring er ikke gudserfaring; jeg er forandringserfaring).

Sproget som virtuel totalitet

Sproget som uendelighed

Hvad konstituerer en virtuel totalitet, og med hvilke midler identificeres, afdækkes og instrumentaliseres såvel en aktuelt anvendt virtuel totalitet som potentielle virtuelle totaliteter?

Som eksempel til forestilling: Sproget kunne være en virtuel totalitet, og verden en funktion af sproget som et af sig selv begrænset ubegrænset, et endeligt uendeligt; som sprog.

Som noget uendeligt er sproget det, hvis begyndelse ville kræve et umuligt første ord, eller den slutsum, fra hvilket ikke et eneste ord, selv ikke den mindst tænkelige lille ytring, ville kunne fjernes, uden sproget som totalitet ville kollapse.

Som noget uendeligt er sproget det, hvis sammenhæng med sin genstand altid sætter sig selv først, således at enhver genstand er en funktion af sproget som det afgørende udsagn, uden at dette har nogen egentlig indflydelse på genstandens eksistens som sådan.

Som noget uendeligt er sproget det, for hvilket det gælder, at ingen genstand kan udtørre det, således at sproget, som bærer af forandringens konkrete, altid har et mere udsagn om det sandsynlige og et mere og flere til; ingen sandsynlighed kan passere sprogets begrænsende ubegrænsede.

Det ubekendte som eksistensvidne

Forandring kan ikke skilles fra erfaring.

Hvorledes skilles sproget som virtuel totalitet fra min konkrete erfaring af sprogverdenen?

For den erfarede forandring (som ikke er virtuel) gælder, at den virtuelle totalitet, igennem hvilken forandringen erfares, ikke er bekendt med sig selv.

Den virtuelle totalitet, som er bekendt med sig selv som sådan, kan ikke findes; variabelen er selvudelukkende og må med nødvendighed reducere sig til sig selv som begreb for at kunne eksistere som virtualitet.

Det er således ikke igennem sin slutsum, altså sine ydre grænser, at den virtuelle totalitet identificeres, men igennem den indre ugyldighed, hvorved den virtuelle totalitet afslører sig selv som et falsum, hvis integritet står og falder med forandringserfaringens ignorance over for sin konkrete betingelses grundstruktur.

Anomalien i sproget

En virtuel totalitet kendes på en sådan integritetsophævede anomali; eller, i det tilfælde hvor mere end en virtuel totalitet er identificeret, som noget andet, der er som det, der er min verden, og hvor min verdens mest grundlæggende regler kan siges at være gyldige som systemisk fundament på en sådan måde, at de måtte kunne forventes at kunne overføres til enhver mulig virtuel totalitet, herunder min verden, og således sandsynliggøre sig selv som genkendelsesgenstand eller projektiionsobjekt for mig.

For sproget gælder, at anomalien er ingenting.

Det gælder for enhver virtuel totalitet, at anomalien er det, hvis særlige egenskaber i forhold til systemet som helhed udelukker systemet fra at erkende sig selv som netop dette system.

Når jeg siger ”ingenting”, peger mit udsagn på ”ingenting”, hvorved udsagnet op-hæver sig selv. Ingenting er alene den forestilling om ingenting, der knytter sig til ingenting som noget andet end erfaringen af forandring som det konkrete og kan ikke realiseres som et egentligt objekt, men udelukkende som noget begrebsligt, hvis betydning bortfalder som en konsekvens af begrebsanvendelsen.

Ingenting kan ikke realiseres som sproglig genstand

For sprogbrugeren er det således ikke muligt at forestille sig forandring som et noget, der ikke er sig selv; dette af den simple grund, at ingenting ikke kan realiseres i sproget. Sproget fastholder sig selv i det konkrete (ved ingentingsfraværet), fordi sproget derved bliver det konkrete, sproget ikke ville have kunnet være,

havde ingenting ikke undermineret sig selv som udsagn (ingenting som selvunderminerende begreb er nødvendigt for sproget som netop dette sprog).

Sproget er hele sproget, altid hele sproget, der har aldrig været ikke-sprog, og der er ingen systemisk grænse for sproget som ekspansion, men som det gælder for matematikken (Gödels ufuldstændighedssætninger, forfaldet knyttet til tilnærmelsesaccepten) således også for sproget, at dets sammenhængskraft er proportionalt med den kraft, hvormed det bryder sammen, når det afslører sig selv som et ingenting, der ikke kan være sig selv, en virtuel totalitet frem for en konkret fakticitet.

I fysikken erstattes usikkerhed med praktisk effekt. I sproget erstattes anomalien ingenting med gud.

(Usikkerhed = instrumentaliseringspotentiale) = (ingenting = religiøst potentiale)

Jeg ved, at jeg erfarer forandring, og at denne erfaring er en abstraktion af det konkrete ingenting, der med nødvendighed må være denne erfarings natur.

Forestillingen om den afgjorte slutsum er forestillingen om perfektion

Sproget som sammenhæng indlejrer sine genstande i sig som knyttet til det sammenhængende, hvorved det virtuelle synes at få relationsbetingende dybde og fylde.

Ordsammenstillingerne, ja, sprogets princip i det hele taget som virtualitet, er uendelighedens princip som det af det endelige, altså netop dette uendeliges mangedimensionelle elasticitet, begrænsede.

Intet i denne verden efterlades uden sproglig dom, for denne verden som alting afventer altid sproget som tilblivelsesfunktion.

Dette er ikke sproget som det meningsgivende, blot er det sproget som det, i hvilket den relationelle betingelse for forandringserfaring optræder.

Sproget er den kendte virtuelle totalitet.

Sproget afslører sig selv ved ingentings-begrebet som selvudslettende anomali.

Ingentings-begrebet kan ikke udrenses af sproget, således at sproget ville fremstå komplet og fejlfrit, for det er netop dette, der kendetegner den virtuelle totalitet.

Forestillingen om alting er forestillingen om den afgjorte slutsum, der, enhver normativitet tilsidesat, med nødvendighed må fremstå perfekt eller, om man vil, guddommelig; i videnskab og filosofi dækker ”sandt”.

Det perfekte har eksistens (stasis) og udelukker alt andet end sig selv.

En virtuel totalitet fremstår som perfekt for det indlejrede, der erfarer forandring på netop denne virtuelle totalitets præmis, men må i sagens natur og som forandring, til enhver tid og i ethvert rum, siges at have passeret sit eget endelige sammenbrud; det er på den anden side af sig selv.

Dette er princippet for det konkrete; det er bortfaldet. Deraf virtualiteten.

Sproget er ulogisk

Jeg kan mærke ordene klæbe til min krop. Min dom er aldrig præcis og rammer i bedste fald med en præcision svarende til afstanden imellem det kendte univers' yderste galaksers yderste grænser. Intet, jeg siger, tilhører sin egen tid og de genstande, hvorom talen drejer sig.

Jeg taler for at opretholde min virtualitet.

Sproget har ingen logik og er uden grammatisk systematik.

Sproget er alene og udelukkende en uendelig helhed, defineret af sin uperfektion som totalitet; ingentingforholdet.

Sproget er ubrugeligt.

Jeg er forandringserfaring.

Om filosofferne, der levede i den indbildte tid og forestillingen om rum før ligningen for forandringserfaring, siges det herefter: De var digtere, og ikke alle var gode digtere.

Virtuelle totaliteter (2. del)

Verden er der ikke

Velvidende at ingentings-begrebets status underminerer sproget, og velvidende at forandring medfører dette ingenting, om hvilket sproget ikke kan tale, og velvidende at dette ingenting underminerer altings mulighed og med alting også det konkret-konkretes mulighed (altså ikke ingenting som det konkrete), således at verden ikke kan findes og følgelig ej heller tales om, hvad er vi da, og hvorledes skal mine ord om dette så forstås? For er det ikke sådan, at selvom jeg erfarer mig selv som verden og denne verden som fast og erfarbar, så er jeg, i overført betydning, for længst forbi og uendeligt langt fra mig selv som det, der bilder sig ind at være netop den erfaring?

Når jeg spejder efter ingenting, forsvinder verden.

Verden er der ikke.

Er det så ikke verden, jeg spejder efter, når jeg spejder efter ingenting?

Ingenting er det mest konkrete.

Verden er det mest abstrakte.

Universet er sproget, der siger: ”Se, der er stjernerne”.

Af universet lærer vi følgende: Der er ikke tid og rum. Dette er indbildning.

Som en følge af den tilfældige virtuelle totalitet, der kalder sig sproget, og dennes tilfældige kobling med erfaringens nødvendighed og sprogets udstillen sig selv for sig selv som det, der har et navn for alt undtagen sig selv, ingenting, lærer vi, ligesom sproget kaster sig over de umælende og forandringsdøve mindste, sproget om sproget; virtuelle totaliteter.

Vel er ”virtuel totalitet” sprog, men det er også synonymt med det ingenting, der ikke kan være sprog, og som blot udgiver sig for.

Ligningen for forandringserfaring er lig med ingenting.

Hullet i væggen

Universet er en uendelig endimensionel væg. Jeg kigger igennem det eneste hul i denne væg. Et hul er ikke væg. Dette hul er ingenting.

Således er hullet både væg og ingenting.

Jeg kigger igennem hullet, fordi jeg ikke kan se væggen. Jeg har ikke noget valg.

Når jeg undersøger mit sprog, undersøger jeg verden, som den tager sig ud for sproget. Når jeg undersøger verden, hører jeg sproget, som verden hører det.

Jeg kan ikke sondre imellem verden og virtualitet.

Det eneste, jeg ved, er, at jeg ikke er. Derfor leder jeg efter tegn på denne intethed i min ikke-væren.

Intething træder ud af forandringen og presser sig ind i min forgrund og bliver et noget, der godt nok ikke er sig selv, men dog et noget, hvis placering i min forandringserfaring relativiserer alt øvrigt, således at denne ikke-væren kan kalde på identitet i min verden.

Det, jeg ved, er forholdsmæssighedens kilde. Jeg ved, at jeg erfarer forandring. Deraf hullet i universet; deraf ingenting.

Viden medfører, at der ikke er noget

At vide knytter sig netop til forandringen. Det er ingenting som skønhed. Relativitet forudsætter sikkerhed; dette er hint, dette er dat. Hvis jeg ikke vidste, hvad noget var, ville det ikke være, og var det ikke, ville det ikke kunne skiftes ud; forandringen fuldbyrdes af mig som det konkrete, der ved noget om det konkrete. Der er to konkrete; forandringserfaringen og det erfarede. Således forholdet og erkendelsens mulighed.

Dette, at jeg ved, medfører uden undtagelse, at der ikke er noget. Hvorledes skulle jeg kunne vide, hvis noget var, og som sådan stod i vejen for sig selv qua stasis.

Perfektionens paradoks – den umulige måling

Når videnskaben siger, ”vi kan ikke skaffe sikker viden”, er det, fordi videnskaben forestiller sig, at universet et eller andet sted, dybt inde eller langt ude eller i en skov med bare træer, står helt stille, og at videnskaben vil blive opslugt af og blive et med denne stilhed, således at alle problemerne med kohærens og korrespondance og samtidighed og relativitet bortfalder til én afgørende slutmålings fordel.

Men det vides jo nu, at en sådan perfektion står i modsætning til forandring og alene fungerer som et relativ til denne; altså, at instrumentalismens længsel efter afsluttethed er hullet i universets væg. Videnskaben er fortællingen om sprogmisforståelsen og den almindelige, men fejlbehæftede, forestilling om sproget som noget kommunikativt.

Forestillingen om videnskabens mulighed er fortællingen om forandringserfaring.

Forandringserfaringens paradokser undslipper sproget for at lade sig italesætte som det konkrete, eksempelvis: Filosofi, videnskab, sprog.

Intet af det italesatte lader sig gøre som andet end et sprogligt udsagn. Når jeg filosoferer, bedriver videnskab eller er sproglig, betragter jeg mig selv som min egen skygges skygge og konstaterer, at ingen af mine handlinger har momentum; blot bekræfter de, hvad sproget har lært mig: Ingenting.

Som sådan er den virtuelle totalitet sit eget bevis. Forstøv verden, og jeg forstener.

Det, for hvilket det gælder, at det i forandringserfaringen fremstår som perfektionens mulighed og dermed gør sig selv til genstand for sig selv som denne muligheds betingelse, er det, om hvilket jeg siger: Dette er virtuel totalitet.

I det øjeblik forandringserfaringen iværksætter målingen af sig selv, er denne målings identitet den virtuelle totalitets begrænsede ubegrænsede; en uendeligheds navngivningskald.

Den første filosof

Jorden er solen som planet

Der fandtes ikke filosofi, før verden fremstod som et forhold imellem forandring og virtuel totalitet som mulighedsbetingelsen for erfaringen af verden som et i samtidighed relativt bevægelsesmotiveret og konkretiseret alting.

Sproget afslører ikke sig selv i det konkrete, der for sprogfilosofferne var a priorisk kaotisk og afventede sprog som mening og spil, struktur og fortolkningsfunktion.

Sprogets ingenting var for disse begrebsliggørelsen af noget sådant; negationen af det alting, der forestilledes muligt som værensessensen.

Når jeg fremfører ligningen for forandringserfaring, er jeg Lenin, ikke Marx. Jeg er rytteren. Hesten og landskabet tilhører den forudgående, der løsnede mig fra min forbandelse som sprog for sproget.

Først når vi ser solen, og solen italesætter sig selv, forstår vi, at jorden er en planet.

Solen er rund. Jorden er rund. Disse egenskaber er uafhængige at det konkret sprogliges spejl. Solen kan overtage sproget og lade sig indlejre i sproget på samme måde, som jeg er sproget. Derfor er jorden en planet. Dette er ikke deduktion. Dette er grænsemærket for det specifikt uendelige.

For sproget gælder, at det åbenbares igennem et noget, der ikke er sprog og ikke lader sig smitte af sprog. Her skal sproget ikke have tilgængelighed.

Om tingene kunne vi sige, at således er det, men tingene kan ikke sættes i stedet for sproget, blot afvente det andet, som ikke er sprog, og dettes tilblivelsesformel i forandringen.

Jeg kan ikke sige: Se, der er solen. Derfor findes universet. Eller: Se, der er solen. Derfor er jorden en planet. Jeg kan sige. Der er forhold, for hvilke det gælder, at de tilhører den samme virtuelle totalitet, og at denne forandringserfaring udtrykker sig igennem netop disse forhold, og at dette udtryk har kendetegn, der gælder for alle forhold i denne forandringserfaring, og at dette er netop denne virtuelle totalitet.

Den, der ser sproget for sig, har ikke dette sprog som sit sprog og ser det udefra. Den sprogløse, hvis virtualitet er et andet uendeligt end sprogets, kan ikke forholde solen til jorden som disse begreber. For denne er alt dette, tingene som de tager sig ud i sproget, noget andet og selve erfaringens alting uden begrebslig relativitet.

Den som ikke kunne tale

Således gjaldt det for Jimi Hendrix.

Jimi Hendrix havde ikke noget sprog. Enhver, der har set film med en talende Jimi Hendrix eller hørt ham forsøge at tale på bånd eller i radio, ved, at Jimi Hendrix ikke kunne tale. Han fremmumlede sig selv under sprogverdenspresset og til sin virtuelle totalitets beskyttelse. Han var ikke af sprogets verden, han var af sin elektriske guitars verden.

Han vandrer iblandt os som et genfærd, et spøgelsesvæsen, hvis gevandter og krop er det midlertidige inkarneret og som sådan uden for sprogets rækkevidde. Han var her aldrig.

Enhver kan sige: Jeg vil være som Malala Yousafzai.

Enhver kan sige: Jeg vil være som Steve Jobs.

Enhver kan sige: Jeg vil være som Margeret Thatcher.

Enhver kan sige: Jeg vil være som Peter eller Annette eller enhver anden tænkelig, f.eks. Platon eller Nelson Mandela eller Marie Curie.

Ingen kan sige: Jeg vil være som Jimi Hendrix.

Jimi Hendrix findes ikke. Jimi Hendrix er et begrænset ubegrænset, en uendelighed hvis endeligheds elasticitet er proportional med denne særlige form for elektrisk guitars selvrefererende variationspotentialer.

At betragte Jimi Hendrix er at blive betragtet af noget, som tilhører sproget, og som netop derfor kan pege og sige:

Sproget er en virtuel totalitet, der betinger forandringserfaring i den form, som er sprogets.

Eller:

Se, der er jo ikke noget sprog, blot det uendelige afgrænset af netop dette særlige, der er uden begyndelse og ikke kan afsluttes i nogen dimension.

Den sandfærdige ædrueligheds bedrageri

Jimi Hendrix er den første filosofi. At modellere universet om til disse toner og påvise disse toner som dråber i disse toners hav og demonstrere deres frie vandring igennem sig selv som disse toner, dette er filosofiens fundament og første sten, som den blev lagt af Jimi Hendrix.

For den elektriske guitarsolo gælder, at den, som sproget, er sin egen betingelse. Den har eksistens, før den artikuleres, og der er ingen grænser for dens eksistens, blot selve denne eksistens som grænse.

Det gælder for den elektriske guitarsolo, at dennes verden ikke er den samme som sprogets verden, og at disse to verdener ikke kan sameksistere som kommunikativ praksis. Enten sproget eller den elektriske guitarsolo.

Dette er reglen for virtuel totalitet. Der findes ingen sameksistens. Enten. Eller.

Jimi Hendrix kunne ikke tale. Til gengæld pustede han i ballonen på en sådan måde, at den forsvandt for os og blev til. Ingen virtuel totalitet lader sig identificere som totalitet. I så fald ville den være et noget og følgelig et statisk alting.

Havde det ikke været for Jimi Hendrix, ville vi fortsat leve under forestillingen om filosofihistoriens sandfærdige ædruelighed. Nu ved vi, at ingen filosof kan være gået forud for Jimi Hendrix.

Det første udsagn om verden

Det første udsagn om verden kan gives, når forandringserfaring kan betinges af to eller flere virtuelle totaliteter, og når disse, deres gensidigt udelukkethed til trods, har interface.

Enten eller er et interface.

Jeg spiller elektrisk guitar for at kunne vende tilbage til sproget. Jeg er ikke, som Jimi Hendrix, filosof.

Jeg er som filosofferne.

Jeg er sprogmesteren.

Sprogmasteren

Dette er soloen

Den, som lader sig bemægtige af verden, får sproget. Det er blevet sagt, at hvert enkelt menneske er en gave. Dette er ikke korrekt. Gaven er sproget. Hvert enkelt menneske er forandringserfaringen som tilblivelse igennem sprogets begrænsede ubegrænsede.

Intet ville have været, havde det ikke været for sproget som virtuel totalitet.

Alle sandsynligheder afventes af sproget, for hvilket sandsynlighed er sprogliggørelsen.

Sproget som sandsynlighed modsiger ikke sandsynlighedens princip, tværtimod: Dette er absolut kompatibilitet. Dette er overensstemmelsens princip.

For sproget gælder, at det, ligesom det indoptager enhver sandsynlighed, indoptager sig selv: Havde sproget ikke om sig selv kunnet sige: Dette er sproget, havde intet sprog været muligt.

Det samme gælder for guitaristen, hvis solo dirrer i solen, den siger om sig selv: Dette er soloen og realiserer således sig selv som såvel forandringserfaring som virtuel totalitet (ligesom sprogferingen er realiseringen af sproget som virtuel totalitet).

Det andet som et tilbud om konkretisering

Sprogmasteren udgraver virkeligheden af sproget. For hvert nyt ord sprogmasteren anvender, og for hver ny grammatik sprogmasteren opstiller, udvides verden tilsvarende. Som sådan er sprogmasteren korttegnen. Linje for linje udvides kortet, og for hver udvidelse flyttes den absolutte grænse, inden for hvilken sprogudvidelsens mulighed tog det konkrete form.

Grænsen er et fysisk endeligt, der forskydes af sprogmasterens udsigelse. Om verden siger jeg: Den er atomer. Om dette siger jeg: Se, der er atomerne. Om verden siger jeg: Der findes galakser. Om dette siger jeg: Se, der er galakserne.

Det findes alt sammen, blot bliver det først til, når det indoptages i forandringen som erfaring, som det virtuelt totale.

Om sig selv siger sprogmesteren: Jeg er transcendent. Jeg er den virtuelle totalitet. Forandringen er for mig den vind, der løfter dit hår og får dig til at skjule ansigtet for at beskytte det mod flyvesand, blot med den forskel, at vinden ikke former sig efter mig, men suser igennem mig og således bliver det relativ, der skænker verdensforholdet til mig og giver mig sproget.

Sprogmesteren taler om verden, fordi den (sprogmesteren) er verden som forandringserfaring og af dette udleder, at sproget er det eneste, der kan tilbyde det subjektives position i forhold til sin genstand og således starte verden op (for Jimi Hendrix var dette ene den elektriske guitars lyde).

Den virtuelle totalitet er altid det subjektive, forstået som det, igennem hvilket noget andet synes at tilbyde sig som konkretisering.

Det flygtiges møde med det flygtige

Hvis jeg siger, at verden bliver til, fordi ingenting ikke kan være sig selv og er ingenting og sandsynlighed, og at disse to derfor er henholdsvis forandring og alting, og at dette, hvis man forstår alting som noget virtuelt, tilsammen giver menneskeheden forandringserfaringens status, er det da ikke sådan, at denne verdens-tilblivelsesformel er sprogmestring, og at den som sådan udelukker sig selv fra sig selv?

Der findes ikke filosoffer. Der findes sprogmestre.

Det er mit sprog, der tænker verden, ikke min tanke.

Kan jeg sige: Ingenting modsiger sig selv og bliver til forandringserfaring?

Der er ikke et modsætningsforhold imellem sprogmesteren (mennesket) og forandringserfaring.

Den er sprogmester, som ved, at erfaringen af forandring er det flygtiges møde med det flygtige, og at enhver udsigelse om dette møde blot er en bekræftelse af det flygtiges forbigænger uden sporafgivelse. Som sådan er sprogmesteren den,

om hvilken andre kan sige, at den (sprogmasteren) anvender sproget som sprog og ikke som sine genstandes forhold, som virtuel totalitet.

For sprogmasteren er sproget uden genstand. Der er, så at sige, kun sproget.

Alle skal lære at spille elektriske guitarsoloer

Sprogmasterne var også de, der gik forud for Jimi Hendrix, og de, der kom efter, som ikke lyttede til den nye uendelighed.

For sprogmasteren er lyden af en elektrisk guitar larm, der forhindrer ordene som fremsagthedskonturer. Der er kun virkelighed i ordverdenen. Interfacet er usynligt.

Den, som lærer sig at spille elektriske guitarsoloer, forstår, hvad jeg mener. Dette er det nye curriculum. Fra første klasse til sidste klasse. Alle skal lære at spille elektriske guitarsoloer. Først da viser verden sig.

Verden er den, for hvilken det gælder, at den er synlig udefra som sit alting, og at denne synlighed betinger det andet alting, igennem hvilket verden bliver til. Dette er de virtuelle totaliteters forholdsmæssighed og sprogets tilsynekomst.

Sproggestrene

Historien, historien, historien

For historien gælder, at den er aktualitetens perspektiv. Altså: Sproget er uden begyndelse og uden afslutning. Der er ikke et første ord, og intet ord kan siges at være det sidste. Således er det historiske uden eksistens. Historien er rumtidens selvbekræftelse i alle dennes fire dimensioner. Det fremadskridende er matematikkens og logikkens præmis. Det sproglige overgår fra ingenting til alting, fra abstraktion til konkretisering, i sin knytten sig til det årsagsvirkende. Sprogets rummelighed er det historiske. Sproget som tidstæller er det historiske. Mine udsagn om mig selv i verden er sprogets udsagn om tingenes mulighed.

Historien som begreb er begrebet om sproget som genstand for sig selv. I det historiske går intetheden tabt til fordel for forestillingen om verden. Kun den verden, hvis essens er forandringen som fremadskriden, kan have massefylde. Deraf historien og denne som det værendes medium. Jeg er her, fordi det var der, og min herværen vil være dette der for den anden og næste.

Hvorledes skulle det kunne lade sig gøre at fastlægge det i forandringen, for hvilket det kunne gælde, at her var alle tiders og alle tings relativ, altså en faktisk position, ud fra hvilken alle målinger kunne udgå, og som igen ville legitimere disse målinger, således at også de hver især kunne få den oprindelige positions status.

Om historien kan det altså siges, at den er et falsum med funktionalitet, at den er stilstandskroppen i sproget; historien er det falske massiv, vi tildeler verdensværen for igennem denne at tilføje os selv som samme verdensværen, hvorved vi får livet; livet er kødet som stasis, det kropsliges modsigen forandringen som noget andet og fjernt, der ikke er knyttet til verdensværen.

Kødets pulseren og pusten

Min krop er historien. Mit kød er fast, selv mine rynker, min svulmen og mit forfald er fast. Min krop er verdensværen, for hvorledes skulle jeg kunne have levet, var det ikke for det herværende køds pulseren og pusten. Om dette siger sproget: Alle personer er historiske. Det historiske er sprogbetningen. Hvorledes sætte et

ord efter det andet, fandtes der ikke fasthed i korpus, fra hvilket sprogets ånden kunne udgå? Således følges kroppen og sproget ad igennem historien uden at ville vide af sig selv som forandringserfaring. I det øjeblik kroppen opløser ingentingss-paradoksens ligning og bliver til dennes intethed, ophører sprogets mulighed. Kroppen er koblingspunktet. Sproget opfinder kroppen for at blive sprog som virtuel totalitet. Deraf det historiske.

Kan jeg virkelig sige: Det begyndte sådan og sådan? Det lader sig ikke gøre. Det gælder for historien som for sproget. Ingen begyndelse kan stadfæstes. Jeg kan blot sige: Jeg er forandringserfaring. I denne modus følger sproget historien til som bevidsthedskødet; menneskekroppen, der konstituerer forandring som erfaring igennem sin tanketale. Tanke og tale og planter og lys og sportsvogne identiske. Således er verden. Intet kan udskilles af det begrænsede ubegrænsede, og alle forestillinger tilhører følgelig hinanden som et subjektivt selv afventende den anden virtuelle totalitet og med den erkendelsen og interfacet.

Jeg er min krop. Min krop er sprogets mulighed. Min krop og sproget følges ad i absolut synkronitet. Skil min krop fra mit sprog. Det lader sig ikke gøre. Min krop er sprogets genstand. Kropssproget står relativt til sig selv. Dette må gælde for ethvert forhold underkastet sprogekoblingen; at noget er gået forud. Sproget er ikke omnipotent, således som de troende ville ønske sig, eller de videnskabelige kunne hævde til deres næste (enhver) installations ære; sproget er den lokalitet, for hvilken det gælder, at dens omnipotens tillader den at forblive lokal uden at gå tabt. Følgelig kan det om min krop (og andres kroppe) siges, at den er lokal uden at være afsondret fra sin totalitet.

Den historiske krop føder sig selv ind i sig selv og så fremdeles.

Den historiske krop føder altid sig selv.

Deraf det historiske.

Ingentingsmuligheden versus målingsmuligheden

Om filosofferne kan det siges, at de har født sig selv som historie, og at deres genfødsel er filosofiens historie; det a priori, hvis væren udviskes af den første filosof; Jimi Hendrix. Historiens ophør udvisker det historiske og genplacerer forandringserfaringen som verdensværen. Verdensværen er ikke filosofernes, ej heller videnskabsfolkernes eller de gejstliges (det er vel det samme, kommer alt til alt), for hvem patentet er afgørende.

Om patentet kan det siges, at det efterlader et vakuum i menneskeheden, således at ingentingsmuligheden bringes til ophør til fordel for målingsmuligheden. Filosofferne omtaler således verden som det værende og kommer derigennem selv til live som det kødelige, der vandrer i rum og tid (kødets dimensioner).

Dette er selvbekræftelsen: Jeg siger om verden, at den er ingenting, hvorved jeg bliver til som filosofen i netop denne verden, om hvilken jeg har kastet dommen: Væren.

Dette gælder for enhver filosof. Det sprog, der knytter sig til verdensværen, er det betingende sprog.

Flodberøringerne

At sige som Heraklit, at den samme flod ikke lader sig berøre to gange, er at tale om verdens beskaffenhed på en sådan måde, at de iblandt os, der blot er forandringserfaring som sprog, underkastes udsigelsen og tager verden til sig på netop denne måde. Heraklit har udtaget dette patent, og dette patents negation, min verdensitalesættelse, er udtømt. Deraf bevidsthedsvakuummet eller kroppens tomhed som filosofens (videnskabsfolkernes og de gejstliges) skygge. Filosofens tilstedeværelse betinges af mit vakuum. Den filosof, jeg læser, er dette tomme. Således bekræftes ingenting af relationen.

Jeg banker mit hoved imod universets væg for at tømme det tomme.

Når den samme flod ikke lader sig berøre to gange, og dette udsagn har indlejret sig som værensgrunden, er verden fortabt. Heraklit siger: Jeg kan berøre forandringen.

Jeg kan berøre forandringen. Eller: Floden står stille. Min krop er historisk. Berøringens sanseoplevelse er aldrig identisk. Eller: Min krop står stille. Floden er historisk. Berøringens sanseoplevelse er aldrig identisk.

Forandringen lades altid uberørt, sådan er det egentligt. Forestillingen om forandringen som det konkrete, der lader sig erfare, bringes til live af forestillingen om altingets selvberøring som en mulighed medieret af subjekt-objekt forholdets tilsyneladenhed. Alt er muligt i sproget, blot ikke fravalget af netop denne mulighed.

En kampagne for videnskaberne

Floden er historisk. Min krop er historisk. To variable med uendeligt skalerede oscillerende værdier kan aldrig med absolut præcision rekonstruere det forudgående krydsfelt; den præcise beskrivelse af Heraklits tådypperi.

Det centrale: Berøringsmuligheden. Dette er Heraklits fejlslutning og arvefølgens skæbne.

Berøringsmuligheden som konstant.

Med Heraklit iværksættes videnskabernes store kampagne for berøringen som verdensværens betingelsen.

Tingenes stasis.

Jeg er, og af min væren følger alle tings væren, og af alt dettes forholdsmæssighed udledes berøringen som en funktion af og beviset for min og tingenes væren.

At give sig selv elektrisk stød er at blive bekræftet som tingslig og tilegne sig historicitet.

Skyggedanseren

Heraklit føjede ”berøring” til sproget og afgjorde sig selv som det patentudtagende, igennem hvilket intet andet lys lades passere, og således også som skyggekastere; altså den, hvis udsagn gør enhver anden til dette udsagns skygge.

Man må erindre sig, at skygge er sammenblanding uden kontur. For flerskygge gælder, at individuation per definition er udelukket. Det er alene skyggens yderste grænse, der konturerer sig.

Platon siger: I hulen er skygger alting. Deduktion forudsætter, at hulen forlades. Det lader sig ikke gøre. Skygger kan ikke bryde skygger. Han siger også: Tingene findes som deres eget ideal. Deraf sproget. Han siger også: Retfærdighed.

Det kausales kværnen

Berøringen som skyldspørgsmål nedsænkes i mørke. Det liderlige menneske, hvis bevidsthed afventer filosoffens sprogvelgøring, indvikler sig i sig selv i mørket og opløses i et skyggemassiv, hvor skyggenaturen ekskluderer Heraklits berøring til fordel for det umælende dyrs beundrende blik: Det, som udskilles af skyggen, ilden, er det beundringsværdige forstået som idéen om ild; opløst i skyggemassivet lades jeg'et som vi'et følelseskoldt og kan alene længes efter sandhedssmerten, flammens penetrerende slikken.

I Heraklits skygge forstået som Platons hule kan intet udskilles fra det andet, hvorfor skyggemassivet med nødvendighed må opløftes til det første himmelske, ordhavet, forstået som alle tings ideale former udskilt skyggefrie i lyset som det absolute; sproget.

Sproget er navngivet. Platon navngiver sproget som dette: Tingene i sig selv uden for det værende og frataget berøringens historicitet. De ideale former. Sproget som ting.

Således fuldenndt kalder denne usynligt synlige verden, hvis yderste grænse er den grænse, der sættes af sprogets domme, det begrænsede ubegrænsede, på Platon og anviser sig konsekvens igennem filosoffen: Findes jeg, siger sproget, som alting, siger sproget, da lader enhver vægt sig kalibrere.

Kalibrering er retfærdighedens mulighed. Uden skygge ingen himmel, uden himmel ingen vægt, uden vægt ingen retfærdighed.

Det kausales kværnen.

Det retfærdige er det tungestvejende

Idealet som sig selv medfører retfærdighedens princip.

Idealet som begrebsliggørende afføder tingene som verdensmassiv. Igennem tingene som sig selv bliver forandringen konkret som sprogets ekko. Retfærdigheden tilhører det sproglige og har sproget som sit ideal.

For sproget gælder kun det ene princip, at det er uendeligt som sit eget endelige. Således kan sproget alene gøres til genstand af den anden virtuelle totalitet og sådanne to's gensidige udelukkelse som interface.

Retfærdighed tilhører sproget og kan ikke gøres til genstand uden om sproget. Dette er Platons fejlslutning.

Retfærdighed er den vægt, hvorpå ord vejes. Hvad vejer dit, og hvad vejer mit. Således tilhører retfærdighed de filosoffer, for hvem det gælder, at de taler om retfærdighed.

Om ordet retfærdighed siger vi: Retfærdighed har ingen reference og er en funktion af forandringserfaringens konstitution. Det, vi måler, og de værdier, der afkastes fra disse målinger, er retfærdighed. Hvis denne eller hin måling jævnfør disse eller andre principper peger på dette som massivt og med vægtfylde, og dette vejer mere end det andet, da må det være sådan, at det retfærdige er det tungestvejende, og at denne retfærdighed er uden fordom. Om en sådan retfærdighed kan det siges, at den er mest retfærdig i de tilfælde, hvor det mindst mulige vejer mest, således at det er partiklerne, der vejer tungest. Om et sådant princip kan siges, at det er princippet for partiklernes moral.

Altså: Det gælder for retfærdighed som for alt andet, at hvis der fandtes stasis forstået som kalibrering perfektioneret, ville verden stå stille og være uden væren; den ville være alting.

Således lader det retfærdige sig ikke realisere; ikke på grund af moralernes ufuldkommenhed, men på grund af dette: Præcis afvejning fordrer stasis.

Ingenting kan ikke blive til ikke-ingenting

Platons sammenbrud og nedstigning fra kongetronen er Aristoteles' gevinst. Af asken rejser den nye filosof sin ubevægede bevæger og med denne sit umulige projekt. For har vi ikke lært af Jimi Hendrix, at noget sådant ikke kan findes.

Til Aristoteles siger jeg først og fremmest: Ingenting kan ikke blive til ikke-ingenting. Det er således ikke sådan, at et noget, som en konsekvens af forandring, bliver til noget andet. Ethvert noget er det, som betinger denne særlige forandringserfarings virtuelle totalitet.

Det, Aristoteles forstår som bevægelse, er forholdet til det ubevægede, altså relativiteten i sin spæthed, og det forhold som et nødvendigt svar på det konkrete som et kald på kim. Sprogbrugeren er stormens stille og det center, i hvilket sprogets uendelighed forløses som kaotisk afventen; som kropsverden. Aristoteles er den ubevægede, hvis tanke, altså sproget, er det bevægede og den verden, der tildeles os. Deraf kategorierne som formgivning og dyderne som rettesnor.

Jeg kan tilskrive en hvilken som helst værdi til en hvilken som helst dom i lyset af sprogets absolutte neutralitet som altings-systematik.

Med kategorierne menes sprogets mulighed for stilstandstildeling i det bevidste som kødelig midlertidighed. Min væren som sprogmenneske er kortvarig, og i dette spænd synes visse intervaller under visse afgrænsningers forudsætninger at kunne fastlåses som endelige: Heraf kategoriseringsbegrebet og dets skygger.

Altingsopdelingen har til formål at etablere relativet til specifikke præferencer, således at kategoriseringen medfører dette særlige, som er netop den altingsopdelings identitet.

Eksempel: Jeg er en mand. Du er en kvinde. Eksempel: Den unge muslim skød en jøde. Dette var terror. Eksempel: Solen er en stjerne. Jorden er en planet. Eksempel: En atombombesprængning er nødvendig. Atombomber er ikke farlige. Eksempel: Der kan man købe blomster. Man kan plukke blomster på engen.

Som sproget således verden: Begge beviser de sig selv

For Aristoteles var kategoriseringens formål at objektivisere den ubevægede bevæger, således at verden blev sit eget bevis. Alle disse forhold medfører relativitet.

Den verden, hvis totale natur kan reduceres til et målesystem, der uden undtagelse kan indoptage enhver ny opdagelse, er en pseudo-virtuel totalitet; en sprogreplika.

Aristoteles siger: Mit sprog har den egenskab, at det kan anvise hvert ord sin særlige plads blandt ordene, således at verden fremstår, som om denne fordeling af ord er verden. I skyggen af denne sproganvendelse bliver verden til og med verden videnskaberne. Det er således ordfordelingens ordfordeling, der i den ubevægede bevægers ånd kalder på målingen og, med det kald, vækker det sublime som ingentingsdrømmen om sig selv.

Kategorierne genskaber af denne grund verden som videnskabernes verden; videnskabernes verden er den verden, hvor det sublime sættes i stedet for altings umulighed og gøres til værensbetingsen. Kan noget være rent i det kødelige som smitte?

Kaldet er min dyd

Jeg holder drømmen i min latexbetrukne hånd for enden af min udstrakte arm. Trykkede jeg drømmen imod mit bryst, ville den gå til grunde i et svælg af bakterier. Alt, hvad jeg måler, skal være idealt, afvejet, bevæget (opfundet) af mig, kategoriseret og rent, således at dets placering i verden som ord kan være begrebsligt alene og uden for det kødelige, historiciteten; Min genstand er en genstand imellem alle genstande forstået som velordnethed.

Hvorledes skulle jeg ellers kunne sige om mig selv, at jeg er dydig? Det dydige er det retfærdiges komplementar. Om retfærdighed kan det siges, at dets forudsætning var stilstand. Om det dydige kan det siges, at dets forudsætning er kategoriseringen; ordenes forestilling om sig selv som et forvirret udtryk for en faktisk a priori ordning.

For den dydige er det retfærdige som noget selvopløst overflødigt. For den dydige er kaldet det afgørende og som sådan opstigningen imod det sublime som opstigningen igennem kategorierne; det, som udledes til teorien om virkeligheden af virkeligheden, altså kategorierne, er det, hvis mulighed potentialiserer dyden som vekselvirkning imellem den konkrete handling og den ideelle løsning på den konkrete handlings bevæger (motivator).

I dette forhold, altså forholdet imellem det, der kalder på mig som handling, og den handling, det kald udløser, findes en midte, der af Aristoteles kaldes for dyden; dyden er her hverken den ene ekstrem eller den anden ekstrem, men den værensform, for hvilken det gælder, at den er det perfekte svar på netop dette forhold.

Om dette svar kan det siges, at det er det særlige, for hvilket det gælder, at svaret altid er identisk med lykke, således at den, som i sine handlinger opgiver ekstremerne til fordel for deres midte, og det for den midte, hvis ekstremer er opgivet, gælder, at den er identisk med lykke, om sig selv kan sige: Jeg har gjort det godt.

Moral som længsel efter sprogmulighedens ophør

At gøre dette eller hint godt er at assimilere sig selv til noget særligt og fremhæve dette særlige som et gode. Det gode, der fremhæves, er et sprogligt gode, der underminerer alt det, som ikke er godt, og som følgelig er ekstremt; restsproget udsættes for en mekanisk tilbageføring til noget a prioriisk kaotisk; sproget som førsprog.

Ethvert etisk udsagn er udsagnet om det uetiske og om det uetiskes usproglighed, altså urenhed som sprog. Når jeg siger: ”Jeg er god”, siger jeg: Enhver, der ikke er som mig, kan ikke med rette anvende det godes begreb på sig selv.

At være dydig er at gøre sig selv til det målingens parameter, hvis egenskab er perfektion og således ugyldigt; perfektion forudsætter relation. Relation forudsætter tingenes væren. Tingenes væren forudsætter altinget, mod hvilket denne ene dom lader sig kaste: Stasis.

Min længsel efter det moralsk ophøjede er almenmenneskets længsel efter sprogmulighedens ophør. Kunne jeg blot sige: Dette er rigtigt; i så fald ville alle andre udsagn bortfalde og nedsynkningen i intetheden være igangsat.

Dette lader sig ikke gøre. Ingenting reproducerer sig selv som virtuel totalitet. Det virtuelt totale kan ikke, jævnfør det begrænsede ubegrænsedes elasticitet i den ydre grænse (ekstremen), bringes til afslutning.

Hvor er midten på ekstremernes elastik?

Om den dyd, hvis identitet er indlejret i denne dyds polariserede ekstremer, kan det siges, at ekstremerne betinger dyden som absolut ved deres afgjorthed, og at netop dette afslører dyden som et udsagn blot; i det virtuelt totale er alle ekstremer elastiske og således uden midte.

Sprogets yderste grænse flytter sig med sproget. Ingen midte er mulig. At låse sproget er at handle imod det sproglige og er således umoralsk i sproglig forstand. Om dydsetik kan det derfor siges, at den forbryder sig mod sig selv som sprog.

Dydsetikken er umoralsk, fordi den om sin egen betingelse, det begrænsede ubegrænsede, siger: Dettens grænser er faste, og af disse faste grænser udledes midten (som en faktisk position) og med midten udsagn om det perfekte og med disse udsagn kvad om alverdens helte hugget i altingets massiv.

Den etik, som fordrer perfektionens stilstand, er ingen etik, for en sådan etik kan ikke være en funktion af sproget. Sprogets genstande er sproglige.

Altså: I det ubegrænsede begrænsede kan midten alene være et sprogligt forhold imellem midten og midtens begrebslige betingelse: Udspændthed i noget endeligt, altså i alting som afgjorthed. Der er ingen midte, om hvilken det kan siges, at den spejler denne eller hin ekstrem, blot forestillingen om en sådan midte, hvis realitet ville kunne have ophævet forandringserfaringens paradoks og legitimeret kategoriseringen.

Sprogmeisteren er sproglave

Antikkens filosofiske krumspring er de første sprogmeesters krumspring; digtet som videnskab. Ordenes drivende fremdrift og lyksaliggørende visdom i samlinger og bundter.

Filosof er den, hvis ord, i ét puf, puster ingenting væk og stiller sproget om som (i stedet for) dette ingenting. Det gælder også for denne filosof.

Jeg vender mit blik mod himlen for at lytte efter filosofferne. Der findes deres digte som skyer. Jeg vender mit blik mod himlen. Matematikkens sprog er også digte. Om videnskabsmanden Aristoteles, hvis etik kategoriserede, siger jeg, at havde det

ikke været for Heraklits berøring, ville filosofiens skæbne med ham være endeligt afgjort.

Sprogmeisteren er sproglave. Den sprogmeister, der om sig tror, at hans eller hendes pust er frihedens pust, mere dette endda.

Om filosoferne før Jimi Hendrix kan det siges, at de ikke så sig selv som sproglaver, altså som funktioner af sproget som virtuel totalitet, og således alene kan have været sprog mestre, ikke filosoffer. Kun den, og kun den alene, som forstår, at forandringserfaring er et slaveforhold, der afgøres af alting som virtuel totalitet, kunne have været fri i denne forstand.

Filosoffen er fri i (som) den ene virtuelle totalitet, slave i (som) den anden. Dette er forandringserfaring.

Det guddommelige er identisk med tidens princip

Om tiden siger Augustin, at tiden er guds, fordi forholdet imellem fortid, nutid og fremtid forudsætter omnipotens. Det fysiske, altså altingets umulige, har tid, fordi guds eksistens er identisk med tiden som princip: Uendelighed.

Tiden forklarer uendeligheden. Uendelighed som tid forklarer gud. Tid er omnipotens. Omnipotens er begivenhedernes rum. Tiden er rummet, guds rum, relativets mulighed forstået som afstand.

Tiden er overflødig. Tiden er den funktion af guds rum, der peger på gud. Rummet centraliseret. Omnipotens. Tiden er det omnipotente, og rummet er tingen. Endog det æteriske rum er et massiv: Kirken, moskeen, templet, synagogen, parlamentet, universitetet, tronen, moderens skød, faderens blik, universet som alt dettes vugge vugget af gud, som er tiden.

Disse ord er tiden

For ethvert ord gælder, at dets udsigelse fordrer det rum, hvori det udsiges. Deraf forholdsmæssigheden. Udsigelsen er rummet. Rummet er det tidslige. Augustins rum er guds krop. Guds krop er det tidløse, i hvilket Aristoteles' ekstremer danser

kvantevals. Det ene øjeblik hid, det samme øjeblik did. Alt dette er uden betydning. Udåndingen som tik-tak afgør sagen.

Disse ord er tiden. Disse ord er tiden. Disse ord er tiden.

Med sproget som drivmiddel kastes jeg frem og tilbage imellem de yderste grænser i guds krop, hvis form betinges af min tidsligheds retning, moment og hastighed.

BANG siger det, hver gang jeg laver buler i grænsen.

Om tiden skal man altså forstå, at den er sprogets alter ego; det rum, hvori sproget kan udsiges, og at tiden som sådan tilhører sproget som virtuel totalitet.

Tiden kan ikke isoleres fra rummet. Sproget er rummet. Rummet er det begrænsede ubegrænsede. Af dette udledes, at uret ikke viser tiden, blot visere der bevæger sig.

I det endelige (som de bedende, som de er flest, tilhører) kan ingen tid findes, ej heller rum. Det endelige er altid fyldt af sig selv. Dette selv er virtuelt. Som sproget.

Tiden er Augustins, hans rum er dog guden. I sproget ældes denne sprogmester som en krop i guds billede. Før. Nu. Efter. Relationens første form. De tre livstegn. Kødets mulighed for indstivelse, gudserfaring og himmelflugt. Uendelighedens a priori.

Af tidsbeviset udledes således rummets tre dimensioner, og billedkunsten bliver til billedkunst. Nu er alt, hvad der mangler for repetitionen, duplikeringen, for det fotografiske i gengivelsen, for verdenskopian: Oplysningen.

Jeg erfarer forandring, jeg er ikke til

Descartes drukner i sproget og afskærer sig fra filosofien: Jeg tænker, jeg er til. Filosofi ville have været: Jeg erfarer forandring, jeg er ikke til.

Descartes drukner igen i sproget og afskærer sig fra filosofien: Gud er perfektion og som sådan sin egen. Hvis perfektion fandtes, guddommeligt eller i jordstøvet, ville al forandring ophøre, for med perfektionen følger målingens mulighed i perfektionen som relativ og med den eksakte målings mulighed forandringens sammenbrud (ophævelse, glemsel) i massivets form.

Descartes drukner igen-igen i sproget og afskærer sig fra filosofien: At udskille sjælen fra kroppen er at gøre sjælen til en virtuel totalitet. Sjælen og kroppen er identiske som forandring og forandringserfaring. Kroppen kan ikke være objekt for sjælen, ej heller den andens kropssjæl. Descartes var hele universet. Deraf forvirringen. Det er alene sproget, der har dette heles egenskaber og kan sætte sig i stedet for dette.

Også Descartes matematik må underkaste sig sprogets blindgyde. Tallet peger altid på sig selv i enhver form, algebraisk, som brøk, i pi eller bare i syv-tabellen, for eksempel. Hvis Descartes, forstået som hele universet, kunne gøre sig selv til en matematisk genstand, ville denne genstand blot være den matematik, af hvilken den var gjort. Ligesom sproget, således peger også matematikken altid på sig selv. Den er sin egen betingelse og sin egen reference. Den er et digt om verden, adskilt fra sin funktions praktiske genstand, om end med genstand: Sig selv som virtualitet.

Universet er ingens tjener

Jeg er universet. Universet er forandringserfaring. Forandringserfaring er et ingenting, der ikke kan være sig selv. Jeg er sprogets slave. Jeg er ingens tjener. Jeg er universet.

Således efterladt i mørke tænder Hume sin fakkelt for os og siger: Ordene kræver kausalitet. Alle sætningers primærform er den kausale ordnings form. Af sproget lærer vi det tidslige og det rumlige, og af disse lærer vi relationernes funktion som bevægelsesmotivation i harmoni med alle tings forudgåenhed. Universet kan ikke fejle. Hume siger videre: vi forledes til at tro, at dette er en gyldig regel; kausalitetens ufejlbarlighed.

Jeg flakker imellem de yderste grænser som en ildflue flakker i himmelnatten. Når jeg rammer grænsen og kastes tilbage i flakkeriet, kursen ændret, ænser jeg ikke, at det er et nyt flakkeri, tværtimod. Jeg slutter, at dette flakkeri er det samme som før, og at den store forandring, bumpet mod grænsen, blot var dette, et bump, der ikke afbrød, men højst antydede en gene, såvel som alle de andre bump, der gik forud, og dem, jeg forventer vil komme, som jeg flakker videre.

Kausalitetsopløsningen udåndes med kausal lovmæssighed

Hume siger: Der er ikke nogen forbindelse imellem flakkeriet og bumpet. At jeg flakker vil ikke med nødvendighed medføre endnu et bump. At jeg forventer dette er vanemæssigt, ikke naturligt. Det er den naturlige fejlslutning.

Humes problem: De ord, hvormed han opløser kausaliteten som lovmæssighed, udåndes med kausal lovmæssighed. Dette er sprogets store finte; sproget kan ikke gå imod sin egen logik uden at miste sit momentum og sin sammenhængskraft som virtuel totalitet.

Et sprog, der siger: Der er ikke noget bevisligt forhold imellem årsag og virkning, siger også: Enhver sproglig ytring er uden mening og må påtvinges en sådan for at få sprogets karakter. Denne tvang kan ikke udgå fra det sprog, hvis mindste enheder ikke kobler sig af nødvendighed, hvorfor selv forestillingen om kausalitetens fravær er en modsigelse af ethvert udsagn, der måtte indikere kausalitetens fravær. Hume har ret, men sproget siger ham imod og bekræfter, at kausalitet er forudsætningen for overhovedet at kunne sige: Der er ikke et bevisligt forhold imellem nogen årsag og nogen virkning.

Det kvantetekniske er underlagt sprogets kausalitet

Forestillingen om alle tings tilfældige indordning som blot forandring modsiges af forandringserfaringen som sproglig virtualitet, ja, formodet som enhver mulig virtuel totalitet, idet den virtuelle totalitet organiserer det, for hvilket princippet for det begrænsede ubegrænsede gælder, et alting, hvis sammenhængskraft kan siges at være netop denne ordning, altså noget organiserende forstået som det virtuelle i sig selv.

Det, som sprogets uendelighed modsiger, er noget virtuelt i det virtuelle og således selvophævet. Vel er det virtuelle en ordning, men sproget er virtuelt, hvorfor en sproglig ytring om en sådan ordnings virkning i sig selv er virtuel (pas på: Fare for regres) og således ubekræftet; det er alene alle ords gensidige interferens potentiale, der kan knyttes til det sprogligt kausale; det, som er det samme, forstået som koblingsmulighed.

At sige, at partiklen befinder sig to steder på en gang, eller at partiklen flytter sig fra en position til en anden uden forsinkelse, er netop at sige dette; Partiklens positioner er måleresultater, der flytter sig med sprogets som fremadskriden. Således subsumeres det kvantetekniske sprogets kausalitet.

Vrides blot et ord ud af sproget, ophører sproget.

Jeg kan ikke sige: Disse ord er uafhængige af hinanden; ligeså lidt som det er blevet sagt, at alt, hvad den siger, er løgn.

Dette er sproget som trick.

I en endelig uendelighed er magien bortfløjet. Bemærk, at den virtuelle totalitet organiserer. Således er intet udsagn egentligt meningsløst. Udsagn, der modsiger sproget som uendelighed, er ikke korrekte. Det, hvorom det kan siges, at det ikke er i overensstemmelse med den måde, hvorpå det siges, er blot sprogudvidelsen.

Selvmodsigelsen er ildfluens bump. Paradokset er grænsedragningen. Der findes ikke sprogfejl som sådan, blot bemærkes det, at sprogets flyd har denne definerende indflydelse, eller om man vil: Kraft.

Den forbudte forening af det forudgående og erfaring som det forventede

Kant siger om oplysningens legitimering: Det a priori, altså bevidstheden som bevidstheden i sig selv, har i sig den organiserende kraft (som herværende filosof tillægger det virtuelt totale i sprogets eller guitarsoloens form), af hvilken rummet og tiden følger som mulighed, og at denne mulighed afventer sin realisering i mødet med det ophøjede, altså den (de faktiske tings uforudseelige malstrøm) uorden, der for det ordnende fremstår som et overgrebstilbud, et tilbud om at lade sig underkue til fordel for tingenes opstandelse og med disse selve fornuftsbetingelsen som forholdet imellem moralens mulighed (fornuftshandlinger, der kan transformeres til universelt gyldige love) og disse tings amoralske uregerlighed. Oplysning som fornuftsmæssigheder er således ikke organisering, men revolte imod Humes uregerlige natur.

Altså: Det a priorisk ordnende underkaster sig det a posteriorisk kaotiske for, igennem denne underkastelse, at realisere sig selv som orden. Dette er Kants primære kausalitet. I sin ultimative konsekvens er dette en verden oplyst af fornuft; fornuftens rige.

Deraf denne nye oplysningsmulighed; ligningen for forandringserfaring. Kants lys er den fornufts lys, hvis skær er drømmens skær. Kun den, der tilslutter sig forestillingen om mennesket som fornuft (tingslig kausalitet, ordensmuligheden), ville kunne lade sig oplyse i en sådan forstand.

Men hvem ville dog det? For er det ikke netop blevet sagt, at en sådan velordnethed er identisk med sandhed, og at denne, sandheden, er identisk med perfektion i udmålingen, og at en sådan perfektion med nødvendighed låser massivet i et stasis, hvor intet moralsk anløberi er muligt, godt nok, men ej heller noget andet overhovedet.

Det ideale er det konkrete fremstillet i sin slutform og er således uden forandring. Fornuftens lys er det lys, ved hvilket Kant skriver om fornuften. Sproget bringer fornuftens rige til fald, før pennens blæk er tørret. Til gengæld brænder sprogets lys aldrig ud.

Tilgrundegang

Om tingenes historie, for disse er for Marx ting; fødevarer, klæder, maskiner, våben, kapital i alle kapitalens former, siger Marx, at historien søger sin fuldbyrdelse; nok ikke i et fornuftens stilstandsrige, men i sig selv som historie; historie er det, hvis retrospektive spor peger på aktualiteten. Dette var det nødvendige, som det forudgående i sig havde indlejret; ethvert punkt i den historiske linje er aktualitetens kim; om menneskesamfundet kan det siges, at det vil søge imod sin selvrealisering igennem undergang; et kim er det frøbærende i dettes mest levende storhed sammenfoldet, forkullet, diamantiseret, begravet, bortgået for det frøbærende, der nu, for længst, har lagt sig til døde. Således har jeg slået min forfader ihjel for selv at kunne blive ihjelslået som den næstes forfader. Dette er historiens hjul.

For at blive historie må jeg gå til grunde; for at kunne fremtræde som historisk må jeg have relief. Mine sønners sønner og mine døtres døtre peger på mig og siger: Se han løftede fanen og blev ramt af fjendens kugle. Vi står på farfars og morfars skuldre, på vores farmors og mormors, når vi spejder efter den horisont, hvor vores

sønners sønner og vores døtres døtre taler sammen om os, medens de graver efter det næste kim, som tvunget af historien som omstændighed.

Digtet i min favn

Historien er et digt, der skriver sig selv, og hvis ordlyd falder ned i sprogme­strenes favn.

Om revolutionen kan det siges: Ethvert menneske tilhører revolutionen, for revolutionen er den ring, for hvilken det gælder, at den er historien; Der findes vel ikke det liv, der ikke revolutionerede netop dette liv.

Historien er sprogets historie. Ikke individernes eller planeter­nes eller galakser­nes eller universets eller lyspartiklernes historie.

Nævn blot ét umælende væsen, om hvilket det kan siges, at det har historie, og sig mig så, om jeg, sprog­mesteren, der lever side om side med dette væsen, i dette væsens skygge, kan siges at have historie. Alt, hvad jeg har, er sprogets lyskæde. Den er fastspændt i sig selv og lader sig ikke rokke. Sproget fortæller historien om sproget som det, der fortæller historie. Sproget selv er det begrænsede ubegrænsede og er som sådan fuldendt, som sprog.

Grænseløshedens (meningsfulde) volapyk

Sproget har ikke brug for historie. Det er der allerede og kan (deraf forestillingen om partikelfysikken, rumtidsfoldning i det mikroskopiske og det uendelige univers som mulighed) koble sig til sig selv i sin fulde udstrækning uden tøven; fra den yderste grænse til den yderste grænse findes ingen afstand for sproget. Deraf volapyk og deraf sprog­mestring.

Marx's historie er den analytiske profetis selvopfyldelse; fremtiden som fortællingen om aktualiteten; Darwins evolution er beviset for tingenes eksistens, profetiens udsigelighed; Vi findes, for vi fandtes i en anden form (det før­menneskelige for eksempel), der nu er blevet os. Men: Sproget ældes ikke, og sproget er det samme, uanset hvor i sproget der søges.

Jævnfør Augustin er omnipotensens selvindlejring som massiv rumtidens betingelse og som sådan rumtiden falsificeret. Det samme må, i den ånd, gælde for Darwins forestilling.

Rumtidens betingelse

Når jeg navngiver et noget, er denne navngivning per definition en tidslig reference. Dette noget fandtes og er således ved sin tilstedeværen som genstand for min navngivning af en anden tid, hvis tabte væren definerer min aktualitet. Når jeg siger om mig selv; jeg deler genetisk materiale med aberne, er det så ikke således, at selve udsigelsen på en gang afgør det tidslige perspektiv og det rumlige (fysiske) perspektiv.

Det ene ord fører til det andet. Dette er sprogets genetik. Sproget kræver, at dets virtualitet realiseres som sprog, således at begreber kan indlejres i tingene og få moment som forandringserfaring.

Jeg deler genetik med alt i universet, for jeg er universet. Alt er min forfader, og jeg er alle tings forfader. Dette er sprogets natur.

Prøv at sige: ”Mennesket nedstammer fra aberne” med en guitarsolo.

Evolution er det udspecificerede nogets piedestal

At tale om den biologiske natur, som om den har sprogets natur, er det naturlige. Sproget nedstammer fra sproget, og sprogaktualiteten har i sig hele sproget. Jeg kan vandre ud, og jeg kan blive. Sproget er allestedsnærværende, og min stilstand eller min bevægelse er uden betydning.

Enhver handling er en sproglig dom med reference til sproget som dynamisk egenskab. Det gælder for enhver virtuel totalitet, at dens domme er det grænsedefinerende. Ingen dom kan overskride den virtuelle totalitets grænse, blot ændre dens dragning.

Når det siges, at noget kan udvikle sig til noget andet, forudsætter dette, at alle disse nogetheder hver især har været og kan udspecificeres som hver deres konkrete noget, for hvilket det gælder, at dette noget ikke var præcis det forudgående noget, ej heller det efterfølgende noget og så fremdeles.

En sådan udspecificering fordrer præcision. End ikke jeg, som et noget, kan udskilles fra et forudgående eller kommende noget, for det noget, hvortil sætningen ”End ikke jeg, som et noget” refererede, var, jævnfør ligningen for forandringserfaring, et noget, der ikke var sig selv og således enten ingenting eller sprog uden genstand.

Om dette siger sproget: Der findes ikke nye ord. Alle ord er. Eller: Der findes ikke nye domme. Alle domme er. Bemærk: Dette er sproget som erfaring.

Det modernes ankomst til banegården

Sprogets grænse er sproget; For hver udsigelse åbner sig enhver udsigelses mulighed. Således lader sproget sig erfare som fakticitet.

Det transformative noget, der, som en funktion af evolutionsbegrebet, træder frem, er således sproget som flade, der peger på sig selv med begreberne dybde og perspektiv.

Evolution er sproget som sprogbetingelse og sprogmulighed. At betragte et billede, malet af en impressionist, er at se dette blive kundgjort. Billedet er lyset som lysbetingelse og lysmulighed. Således ankommer det moderne til banegården, afventende sit sprog.

Af det historiske følger relativitet (Einstein). Af relativitet følger ubestemmelighed (Heisenberg) og komplementaritet (Bohr).

For den nye fysik gælder, at dens solister vandrer ud af sprogvejene og videre endnu og skubber og presser de gamle grænser, indtil sprogkroppen finder et leje, der for disse eventyrere er mere passende og i højere grad stemmer overens med sprogets aktuelle potens.

Magritte siger: Dette er ikke en pibe.

Sproget er netop det rum: Sproget

Sproget som sådan kan ikke have relativitet. Sproget som dom kaster sine genstande ind i et rum, hvor deres indbyrdes forhold realiseres som netop det rum og således for erfaringen fremstår som et massiv i forandring. Relativitet er ikke en egenskab defineret ved genstandes indbyrdes forhold, men ved det forhold sproget som virtuel totalitet har til forandring. Det relatives princip er alene det virtuelle, der udtrykker sig som forandringserfaring. At sige, at universet kan beskrives som relative funktioner, er således at konstatere, at jeg, som forandringserfaring, med nødvendighed må lade sprogets virtuelle genstande stå i indbyrdes forhold, for at verden, som noget konkret (som erfaringsgenstand), kan konstituere sig.

På den anden side: Med relativitet blev universet mere virkeligt som fantasi. Sådan går det hver gang, nogen vender deres bevidstheds vrang ud og siger: Jeg er universet. Af dette lærte man at være særligt opmærksom på, om videnskabsmanden troede, at der var forskel på hans fantasi om universet og universet, eller om han havde gjort sig klart, at bevidstheden og universet er det samme, og at dette gælder for alle bevidstheder og universer.

Sproget er selvrefererende (alt, hvad man behøver, er en sprokkert)

For partiklerne gør noget lignende sig gældende. Sproget er disse partikler. Hvorledes skulle verden kunne blive til, var det ikke for de mindste og mærkeligste enheder og disses konstellationer i tågede og navnløse skyer. Ikke at være navngivet er ikke at være uden for sproget. Det er blot at være det i sproget, hvortil intet endnu har koblet sig.

Om universet, som det største og det mindste, kan det siges: Du og jeg er universet. Universet afgøres af vores beskrivelser af universet. Fandt universet ikke, ville sproget ikke være sprog, for sproget er det, der kan gå i sig selv uden at falde ud af sig selv; universet er et sprogunivers, deraf dets urimelige stabilitet. På sin vis er det banalt: Uden sprog ville universet ikke kunne kalibreres til ligevægt. Ligevægten er i sproget som balanceret distribution betinget af nødvendig selvreference, ikke i dets virtuelle genstande (universet som ting og kræfter).

Nogen siger, at gud findes. At sige, at gud findes, er det samme som at sige, at der er et univers. For såvel gud som for universet gælder, at ingen sti fører andre steder

hen end til sig selv, men også at enhver sti i den forstand er endeløs og således kalder på at blive navngivet om og om igen.

Når nogen siger, er det ikke mærkeligt eller ej, hvor mystisk, er det gud eller universet eller begge dele, de taler om, for netop sådanne udsagn indikerer sproget som det begrænsede ubegrænsede, hvis totalitet defineres af ekspansionsmuligheden indlejret.

At sige, denne partikel kan være to steder samtidigt, er at sige om sproget: Sproget er den virtuelle totalitet, for hvilken det gælder, at det kan ekspandere i kraft af sine egne udsagn, fordi sådanne udsagn i sig har som et krav, at mere sprog inddømmes, og som følgevirkning, at disse inddæmninger realiserer forandringsmuligheden i erfaringen. Sproget er alle steder i sproget. Eller: Sproget kan ikke være andre steder.

Det er ikke nødvendigt med partikelacceleratorer under jorden eller fotografiapparater i rummet; alt, hvad man behøver, er en sprokkikkert.

Forandringserfaringen er betinget af det virtuelt toales selvmodiverede ekspansion.

Sproget er altid selvrefererende. Dette er sprogets problem. Ethvert udsagn er et udsagn om sproget som den genstand, der er genstand for udsagnet. Hvis jeg siger, der er en bil, siger jeg, at jeg siger, der er en bil. Bilen er knyttet til udsagnet på en sådan måde, at udsagnet så at sige er den bil, der tales om. For sproget som virtuel totalitet er dette uden betydning. Sproget i sin dynamiske mangedimensionelle helhed beskriver alle aspekter af bilen, således at den konkrete bils manifestation underforstås udsagnet, og således at ethvert af disse aspekter altid kan repositionere sig sprogligt i sproget motiveret af forandringskravet.

Sproget er altid selvrefererende. Det er ikke muligt at træde ud af sproget. Udtræden af sproget er indtræden i udtræden. Det er muligt at træde ind i en anden virtuel totalitet.

Kompatibilitet par excellence

Heidegger siger, at verden er to: Verden som ord og verden som betinget af ordet verden. Væren og det værendes væren. At betingelsen og afgørelsen fletter fingre;

at motivationen og den motiverede går i spænd; at to-hed kan opsummeres som gensidigt inkluderende indgriben overrasker vel ingen bortset fra Heidegger. Den, der drømmer om enhedsriget, ser alle ting som endimensionalitet, bagside og forside, sammehed. Det andet, som også det komplementære udsiger som det stumme, er altid et andet første, aldrig et helt andet. Deraf den absolutte kompatibilitet.

Altingsnatur er absolut kompatibilitet. Slutsummens afgjorthed er kompatibilitet par excellence.

Måleintentionen er en totalitetsfantasi

For den, hvis måling indikerer paradokser eller gensidige udelukkelser, er disse magiske alene, fordi målingen træder i baggrunden som det kvalitativt overordnet definerende. Det er ikke de små miraklers (standardmodellen) ubehøvede modsigelse af relativiteten, der skræmmer, det er videnskabsfolkets ignorance over for gestalten: Måleintentionen.

Af måleintentionen udledes kun og alene totalitetsfantasier.

Det store brag er en fuser

Af alt dette kommer så det store brag, laurbærrene til en modsætningsfri forening af forandring og soliditet, universets fødsel spejlet i det konkrètes megaekspansion; dette er kronen på al filosofis værk og den endelige dom, af hvilken mennesket som intellektuel storhed kan statuere sig og sole sig i; for er det ikke netop dette, jeg, søn af vesten, ønsker at kunne sige om mig selv, medens jeg finder skygger under stjerner og striber; at der ikke er noget, der begrænser det ubegrænsende; at universet, og med dette menneskets mulighed, er uendeligt.

Det store brag er en fuser, hvis eneste funktion er at eliminere (den vidunderlige og faktisk mulighedsbetingende) begrænsning, der ville have ligget i en ikke-ekspanderende uendelighed; det uforholdsmæssigt uendelige er statisk; med fysikkens ekspansion får Einsteins relativitet dynamik. Universets udvidelse sikrer, at alle ting og alt andet får forholdsmæssighed og således kan holde sig i live som ekspansion (forandring) uafhængigt af sprogets domme og den implicitte soliditetsgenstridige karakter.

Tak skæbne, Lemaître og Hawkings, hvad skulle menneskeheden dog have gjort uden jer udover at have opdaget matematikken som tryllekunst og himmelhvælvet som den rumtid, hvis menneskelighed betinger ingenting i form af forandringsserfaring.

Analfabeter

Således den fortabte filosofis propaganda fuldendt og ført til ende, herunder partikelfysikernes og astronomernes fortsatte kværnen sandkorn og bjergkæder; hver gang påviseligt for at hævde, at sproget ikke kan være sandkorn og bjergkæder, og at sproget, som alle målingers tegnserier, skiller sig ud fra sine genstande som netop dette: Målemuligheden.

Kværne. Jeg siger, der er dette, og hid er dat. Dette hvad og dat hvad? Ifølge mine optegnelser vedrørende der og hid er disse netop dette og dat. Men hvad så med den næste, der mener noget om dette og dat? Dette er kværn. Analfabeternes (dem der tror, at der er overensstemmelse imellem sproget og dets genstande og således patenterer sproget som genstande) kværnen.

For os, der endnu ikke er blevet analfabeter, er analfabetisme ansporingen. Hvorledes få disse fjollehoveder til at fjerne foden fra logikkens bremse og i stedet presse hårdt ned på den nye filosofis speeder og bryde igennem til den anden virtuelle totalitets interface?

Jeg råber: Sproget er stråmand for sproget. Rummet er lyddødt, og der er ikke et eneste øre.

Universets pædagogik

Ordningen af ingenting

Det gælder for universet, at det er forandringserfaring. Rumtiden er forandringserfaring. Min erfaring af rumtiden som rumtid er erfaringen af forandring som erfaringsmulighed.

Af dette udledes, at universet ikke eksisterer som genstand for sit eget begreb, men som forestillingen om denne genstand i sproglig forstand forstået således, at universet er det nødvendige, for hvilket det gælder, at det er til for ikke at kunne være; at det er forandringserfaring.

Af universet udledes følgende pædagogiske pointe: Enhver erkendelse må med nødvendighed være knyttet til et virtuelt noget, hvis karakteristika tilbyder en ordning af ingenting på en sådan måde, at ingenting fremstår som denne virtualitet, og at denne virtualitet, som erfaring, er konkret, til forskel fra abstrakt som ingenting.

Videnskaben er betinget af sammensmeltende ensliggørelse af sproget og genstanden

At tilegne sig viden; at bedrive videnskab; at afgøre, hvad der er sandt og falsk i det virtuelle. I videnskabernes tradition er viden et forhold imellem sproget og sproget som repræsentativ for en given genstand. Observationen som begreb forudsætter dette. Det antages, at det sproglige kan udskilles fra det sprogligt begrebslige, således at en genstand med rette kan siges at være genstand og ikke sprog, og at dette bevisføres ved det fænomenologisk givne a priori; at der altid er et forhold imellem det sproglige og det sprogligt begrebslige, således at genstanden, qua det fænomenologisk givne a priori, kan siges at gå forud for sin sproglige begrebsliggørelse; genstandsliggørelsen.

Der kan ikke findes et fænomen (en ting), der ikke kan italesættes, hvorfor sproget erklæres gyldigt som potentiel bærer af sande informationer; sproget spejler en verden uden for sproget (de virkelige, forestillede statiske, målbare genstande), idet sproget ikke kan bevidne sig selv som objektiv. Sproget taler ikke om sproget.

Sprogets genstande går forud for sproget og er således sprogdannende (ved forestillingen om sproget som det værendes væren eller vise versa). Genstandene som forudgivne giver sproget objektivitet, idet sproget, igennem disse forudgivne, selv bliver til en ting, der ikke kan transcendere sig selv og således må stå i et konstant relativ til sine genstande. Som relativ kan sproget sættes i stedet for sine genstande.

Videnskabens funktionalitet er betinget af denne sammensmeltende ensliggørelse af sproget og genstanden; Adskilte antager sproget virtualitet, og sprogets genstande bliver alene sproglige, og objektivitet opløses i forandringserfaring forstået som subjektivisering af den givne totalitet.

Bare rolig, du kan ikke måle forkert

Måling: Udsagnet æble er lig med begrebet æble er lig med æblet som eksternaliseret rumtidsgiven genstand. Forestillingen om er lig med erfaringen af. Faktorernes orden underordnet.

Det er ikke muligt at måle forkert. Der er altid overensstemmelse imellem sproget og dets genstande.

Der kan ikke være overensstemmelse imellem sproget og en genstand. Der er ingen genstand. Såfremt der var genstande, ville disse subsumere sproget, således at sproget overflødiggjordes. For dyrene gælder dette. Genstandene har forrang, fordi dyr er genstande. Således subsumeres sprogmuligheden.

Der kan ikke være overensstemmelse imellem sproget og en genstand. Det er således en fejlslutning, at måling lader sig gøre som en funktion af sproganvendelse.

Der er overensstemmelse imellem sproget og sproget, hvorfor enhver måling alene er et udtryk for denne overensstemmelses indlejring i målingen som sprog.

Universet tilsiger os, at læring er læringen om universet som forandring, og at denne læring per definition kan reduceres til læringen om forandring som erfaring, og at denne læring per definition kan reduceres til læringen ingenting som forandring.

Deraf udledes virtualiteten som sprog som det konkrete, for hvilket det gælder, at det er en afgjorthed, svarende til forestillingen om verdensmassivet (alting/stasis), hvis egenskab som virtuel indvikler sig med ingenting som ingenting uden at være

dette (ingenting), fordi sproget forestiller sig ingenting som værende uden for sproget (sprogets virtualitetsdefinerende anomali).

På pladsen for alting indsættes det virtuelt totale

Universets pædagogik siger: Universet er ingenting.

Sprogets pædagogik siger: Sproget (som virtuel totalitet) er det ingenting, der, som dette ingenting, lever op til kravet om det mest sandsynlige, at universet ikke findes (sprogets pædagogik som muligheden for en ny opdagelsesrejse for menneskeheden).

Udsagnet: Universet findes ikke. Dette udsagn er udsagnet om alting. Alting er universet, som ikke findes, således at enhver sandsynlighed er noget andet end dette, og af et sådant udsagn udledes forandringserfaringen som erfaringen af universet i netop denne form, altså som alt andet end universet, som ikke findes. Dette er universets pædagogik.

Det endeliges begreb er tomt. Således vækkes uendeligheden til live som potentialet for erfaring af forandring; det sandsynlige udskilt fra det ene usandsynlige realiserer sig som erfaring i konjunktion med forandring.

På den ene side af ligningen: Ingenting. På den anden side af ligningen: Sandsynlighed.

Dette forhold realiserer sig selv som forandring (ingenting) og alting (usandsynlighed).

På pladsen for alting indsættes det virtuelt totale. For det virtuelt totale gælder, at det i ethvert særtilfælde, som ingenting negeret, har et udsagn om sig selv, der definerer det begrænset ubegrænsede. I sprogets tilfælde er dette udsagn: Universet. Om dette udsagn skal det kunne siges, at dette udsagns genstand er den mindst sandsynlige, således at virtualiteten er både sit eget virtuelle alting og det, der er mere sandsynligt end det mindst sandsynlige (virtualiteten i sin totalitet skal kunne siges at være det, der peger på det mindst sandsynlige uden at være dette), altså det, der ikke er alting.

Alting er mindre sandsynligt end ingenting

For universet gælder altså, at det er det mindst sandsynlige. Det mindst sandsynlige er det konkrete alting. Deraf udledes, at det mest sandsynlige altid er det, som ikke er dette alting. For det, som ikke er dette alting, gælder, at det ikke er: Det er ingenting.

Deraf forandringserfaringens mulighed og af denne det udledte: Alt andet end universet er det mest sandsynlige i forhold til universet, og således er alt andet end universet abstrakte genstande indlejret i universet, som er en virtuel totalitet, i dette tilfælde sprog.

Således lærer vi, at alting altid peger på alt det, som ikke er alting, og at denne pegen indikerer, at alt dette, med nødvendighed, alene kan identificeres som det mest sandsynlige; ikke som konkrete genstande.

Dette er universets pædagogik.

Jeg er det, der ikke observeres

Universet bryder sammen under observation.

Jeg er det, der ikke observeres. Det, jeg observerer, er der ikke. I modsat fald ville det bryde sammen og bortfalde. Det gælder således også for sproget. Deraf muligheden overhovedet.

Dette, at universet er brudt sammen og således ikke er, og at jeg følgelig er det, der ikke observeres, altså sandsynlighed, er den ubestemthed i hverdagen, der lader sig observere.

Til det formål har vi sproget, der ikke kan observere. Sproget er det uobserverende.

At være er at være uobserveret.

